

BESKYTTEREN

Skuespil
af

Jens Smærup Sørensen

1988

Personerne:

BENT JENSEN

LEA JENSEN hans kone

INA hans datter

ALLAN MOGENSEN

SIMONSEN fagforeningsformand

PETER BOLL borgmester

HELENE RING minister

MECA journalist

RUNE Inas kæreste

1. SPEAKER

2. SPEAKER

I AKT

1. SCENE

Sensommermorgen. Lavt og gulligt fra venstre over terrassen. INA løber over scenen, nøgen. Udenfor høres hun lukke og låse en badeværelsesdør. LEA går igennem, i natkjole. Høres så rykke i døren, banke på den. I det samme overdøves hun af bruseren. Hun kommer ind igen, tænder radioen. Sinatra synger. Hun går ind i køkkeneafdelingen og beskæftiger sig med en kaffemaskine. BENT kommer søvndrucken ind, i pyjamas. Han standser, vender sig og går ud igen. Kommer atter ind, bevæger sig mod en anden udgang. Kommer tilbage på scenen. Står lidt og sunder sig. LEA opdager ham nu, og hun skynder sig hen til radioen for at skrue ned for lyden.

LEA: Undskyld jeg vækkede dig.

Bent tysser på hende og skruer op igen.

LEA: Vil du ikke sove længere?

BENT ryster på hovedet, peger på radioen. Da musikken fortsætter, går han ud på terrassen, strækker sig i morgensolen. Musikken toner ud, en kvindestemme tager fat. BENT vender sig og lytter, bliver alligevel stående.

1. SPEAKER nynner lidt på melodien.: Jaja goe gamle Frankie boy og får den stemme ikke stadigvæk de små hår på indersiden af Deres sjæl til at stritte?

Sådan har jeg det og måske så De også forleden tv-udsendelsen hvor man mere end antydte hans forbindelser med underverdenen?

Sinatra gudbenådet sanger, gangster og hjerteknuser.

Wow siger jeg og hvad siger klokken?

6 59 55 så vi skal med andre ord have radioavis men jeg lover hermed højt og helligt at være tilbage hos Dem om få minutter hej så længe.

Radioavisens tonesignal. LEA er ved at dække op. BENT kommer hurtigt ind og lytter til en mandsstemme.

2. SPEAKER: Her er radioavisen godmorgen.

Der rapporteres fra både Washington og Moskva om optimisme før weekendens topmøde.

Afrikanske læger planlægger overførsel af malaria til den nordlige halvkugle især til USA og Vesteuropa.

De ansatte i statsskattedirektoratet truer nu med arbejdsnedlæggelse.

Og vejrudsigten.

BENT: Nej nej

Ikke et ord.

2. SPEAKER en del af dette naturligvis samtidig med den øvrige dialog.: De som har gemt deres ferie til nu kan glæde sig og det gælder også landmændene som jo i disse dage er kommet i fuld gang med høsten.

LEA har vendt sig mod Bent.: Sagde du ikke noget?

BENT peger på radioen: Ingenting.

2. SPEAKER: Det smukke augustvejr fortsætter

Der ventes i dag svag skiftende vind over hele landet og temperaturer fra 23 og op til 28 grader

LEA har nærmet sig Bent, tager om ham: Når det skulle være så er du jo heldig.

BENT trøster sig ved hendes krop. INA passerer, halvt påklædt.

2. SPEAKER: Også i morgen og på søndag forventes det sydlandske klima at blive hos os måske dog med risiko for enkelte tordenbyger

BENT kigger omkring over LEAS skulder.: Er avisen ikke kommet? slipper hende og løber ud

2. SPEAKER: Politiske iagttagere i såvel den russiske som den amerikanske hovedstad ser frem til mødet mellem de to supermagters ledere med tiltagende optimisme Sikre forlydender fra henholdsvis Det hvide Hus og

Kreml vil vide at der nu endelig kan opnås enighed om en ikkeangrebsaftale for så vidt angår anvendelsen af nukleare våben i tilfælde af sådanne angreb

BENT kommer ind med avisen, sætter sig med den ved spisebordet. INA kommer styrtende ind med skoletaske, ser at kaffemaskinen ikke er færdig, smider tasken fra sig, finder tallerken, ske, cornflakes, mælk, skubber LEAS opdækning væk fra sin plads og sætter sig med det andet. Rejser sig lidt efter og haler en bog frem fra tasken, bladrer og læser i den, mens hun skovler i sig.

2. SPEAKER: De to mægtige mænd fra øst og vest siges desuden allerede at have tilkendegivet at de er parat til at underskrive et fælles såkaldt scenario for afvikling af begrænset atomkrigsførelse som herefter kun kan ramme et mindre antal storbyer der på forhånd er udpeget i hvert af de to allianceområder efter fælles overenskomst mellem supermagterne

For at imødegå de katastrofale virkninger af eventuelle gensidige brud på disse aftaler ventes der i løbet af topmødet nedsat en bilateral kommission som får til opgave at udfærdige en plan for oprettelse af sikringsrum til beskyttelse af Jordens som det hedder allerbetydeligste kulturelle mindesmærker

BENT har undersøgt avisens første sider: Utroligt

De lader som om jeg ikke er til

LEA kommer med brød: Spis nu

De skrev jo om dig i går

BENT beholder avisen: Tolv linier

LEA: Og i forgårs flere spalter med billede, hvad forlang-er du?

Jeg kommer med kaffen

2. SPEAKER: En gruppe afrikanske læger har offentliggjort detaljerede planer om at smitte et stort antal europæere og nordamerikanere med malaria

Sygdommen som årligt koster tusinder og atter tusinder af menneskeliv i den tredje verden kan bekæmpes og udryddes såfremt de nødvendige ressourcer sættes ind herpå

BENT har hurtigt gennembladet resten af avisen og folder den. Jeg fatter det ikke

Det kan ikke være rigtigt rejser sig og går lidt Er vi virkelig kommet så langt ud at det ikke længere interesserer medierne at en mand mister sit arbejde for at sige tingene som de er? smider avisen fra sig

INA smækker sin bog i: Mor

LEA skænker kaffe for BENT: Jo selvfølgelig

Men tag nu din kaffe før du

INA: Mor i eftermiddag ikke også

BENT sætter sig igen: Jeg skal åbenbart dø i stilhed

LEA sætter sig også: Sludder og vrøvl Bent

Vi har ikke mere ost

2. SPEAKER: Disse ressourcer vil fremkomme så snart sygdommen ikke længere er begrænset til den tredje verden mener de afrikanske læger og peger i den forbindelse på den foreløbige succes med AIDS som efter at have vundet udbredelse også på den nordlige halvkugle har fremkaldt hvad det betegner som storslåede forskningsprojekter

Lægerne mener at malaria vil være totalt udryddet senest fem år efter at smitten har bredt sig over hele verden Og herhjemme

INA har spist færdig, rejser sig: Jeg kommer nok i eftermiddag

Jeg har aftalt

LEA spiser: Jeg tror du skal skynde dig Ina

INA: Jeg har aftalt med Rune at vi

LEA: Der er ti minutter til du skal være ved bussen

INA opgiver foreløbig og skynder sig ud.

2. SPEAKER: De ansatte i statsdirektoratet vil nædlægge arbejdet fra på mandag såfremt ministeren for skatter og afgifter ikke i løbet af weekenden erklærer sig villig til at indgå i seriøse forhandlinger på grundlag af deres senest fremsatte lønkrav

Direktoratets medarbejdere forlanger ud over kompensations for det almindelige såkaldte lønefterslæb for offentligt ansatte et særligt ulempetillæg som godtgørelse for den chikane som de hævder i stigende omfang i takt med skattetrykket at blive udsat for fra befolkningens side

BENT *tygger af munden*: Bliv hjemme Lea

LEA: Som om du var syg

BENT: Du skal ikke omgås ham mere før sagen er afklaret

LEA: Det gør ikke noget for min skyld

BENT: Du vil altså meget gerne fortsætte med at passe ham op?

LEA: Åh Bent hvad skulle det hjælpe jeg sad her?

Jeg snakker jo med ham

BENT: Jo du snakker med ham

LEA: Jeg gør jo hvad jeg kan og jeg tror også

BENT: Du skal ikke nedværdige dig til at bede Peter Boll om noget som helst Lea

Jeg vil ikke have det

2. SPEAKER: Da radioavisen ved femtiden her til morgen traf ministeren hjemme og forelagde ham disse krav svarede han kort at skatterne og jo dermed også den påståede chikane af de ansatte i skattedirektoratet jo blot ville tage yderligere til hvis han på skatteydernes vegne gav dem mere i løn

En repræsentant for de ansatte siger hertil at ministeren vil få brug for alt sit vid når han meget snart vil blive stillet til ansvar for statens totale sammenbrud og opløsning som følge af skatteinddrivelsernes ophør

INA *kommer ind*: Mor hør lige jeg skal gå nu

LEA: Ha det godt skat

2. SPEAKER: Den kendte forbryder Allan Mogensen har i går eftermiddags bragt sig på fri fod

INA *har taget sin taske*: Jeg tager direkte fra skole hen til Rune

BENT *tysser*: Hørte I det?

2. SPEAKER: Allan Mogensen der især vil huskes som manden bag det store postkup -

LEA *til INA*: Det er godt skynd dig nu bare

BENT *tysser igen*.

2. SPEAKER: - for fire år siden er nu 38 år gammel og har i længere tid været mistænkt for at ville forlade sit fængsel som hidtil er blevet regnet for landets bedst bevogtede

INA *ved udgang*: Han kører mig hjem engang

BENT: Ina for faen det er min gamle klassekammerat

LEA: Gud er det ham?

2. SPEAKER: Alligevel lykkedes det ham i går at undvige efter at have slået en sikkerhedsvagt ned og sat sig i besiddelse af hans pistol

INA: Mor hørte du det?

LEA: Øjeblik

BENT: Ina

2. SPEAKER: Allan Mogensen flygtede i en politibil som han derpå har parkeret i en plantage få kilometer fra fængslet hvorefter der ikke er fundet spor af ham

INA *råber*: Mor

2. SPEAKER: Allan Mogensen er utvivlsomt fortsat bevæbnet og det må tilrådes at forholde sig diskret i tilfælde af genkendelse

INA *skrider pludselig vildt*. BENT og LEA *rejser sig*, Nærmer sig hende langsomt.

LEA: Ina?

2. SPEAKER: Og det var slut på radioavisen

INA *først ophidset*: Jeg prøver at få dig til at høre jeg kommer sent hjem

Det er det jeg vil være så venlig at fortælle dig hvis du ellers vil høre på mig et øjeblik

Jeg kommer ikke hjem før sent i aften *ser deres ansigter og kommer til at le*

Hvad er det I prøver på at ligne?

Nå jeg skal altså heldigvis ikke se på jer igen før i morgen nok okay?

INA *stikker af*. Radioen *spiller instrumentalt pop*.

BENT *bag LEA*: Er der noget galt med Ina?

LEA: Næh

Da ikke ud over

BENT: *går tilbage til bordet*: Det ville ellers være lige hvad vi manglede nu

1. SPEAKER *gennem musikken*: Ja så er jeg her igen og hej med jer der var med mig fra det blodrøde dagry og hallo og godmorgen og velkommen til en ny dejlig solskinsdag til alle jer der nu er ved at ryste sengehalmen af de knirkende lemmer og her er lune rytmer til ørerne og sweet dreams til de morgenstille rum imellem dem og klokken er nu

LEA *afbryder radioen*: Hun har jo åbenbart forelsket sig men ellers tror jeg da ikke

BENT *rejser sig for at samle avisen op igen*: Næh

LEA *tager langsomt af bordet*: Men jeg får jo aldrig tid til at snakke med hende *mumler*

For nu også det med dig og jeg kan ikke både tage mig både forsøge at gøre noget både

BENT *har bladret i avisen*: Se han er også her

Jeg syntes nok jeg lagde bare ikke rigtig mærke til det før jeg nu hørte

LEA: Hvornår har du sidst snakket med hende Bent?

BENT: Med hvem siger du?

LEA *opgiver, kigger over hans skulder*: Det er altså din forbryderkammerat?

BENT: Allan

Jeg har da fortalt dig om ham ikke?

LEA *fjerner sig*: Jojo I gik i klasse sammen

BENT: I underskolen *læser, mumler* Mne jeg kunne på en måde godt lide ham på en måde

LEA: Hvad står der?

BENT: Det samme

Det samme stort set

Og noget med en dusør

Men de har jo fået det til at fylde som en større naturkatastrofe *lægger avisen fra sig*

Stort stort billede

Sådan en historie er der rigeligt med plads til hver dag

Det er altså virkeligheden *har rejst sig, standser op igen* hva faen skal jeg gøre Lea?

LEA: Vil du ikke have den sidste kop?

BENT: Som om alle helst vil glemme hele sagen hurtigst muligt

Der er i hvert fald ingen der gør noget

LEA *kommer hen mod ham*: Ingen?

Hvorfor gør du så ikke noget selv Bent?

BENT: Jamen min fagforening og jeg har jo selv skrevet og du ved da

LEA: Kunne du ikke køre med mig ind og så sætte dig stille og roligt og snakke med Peter om det?

BENT: Stille og roligt?

LEA: Måske kunne I finde ud af det

BENT: Må jeg ikke godt være fri Lea?

At jeg skulle komme og fedte for Boll det havde jeg ikke ventet af dig i den situation jeg er i

LEA: Enhver begår jo fejl

BENT *tilgivende*: Nåja

LEA: Og Peter har selvfølgelig
 BENT: Jeg gider ikke høre mere om ham
 LEA: Jeg tror også han selv er blevet klar over han har begået en fejl
 BENT: Nej er han?
 LEA: Og jeg er sikker på at han gerne vil prøve at rette den hvis du vil
 BENT: Det skal han få lov til og han skal også få lov til at betale for den
 Jeg havde bare håbet det kunne gå lidt hurtigere
 LEA: Rydder du resten til side?
 Jeg må se at få noget tøj på og komme af sted
 BENT: Ja det er klart jeg har jo ikke andet
 Selv om jeg egentlig havde tænkt mig at gå i haven her fra morgenstunden
 LEA *ved at være ude*: Gør som du vil
 BENT *råber*: Jeg havde tænkt på at plukke bønner i dag
 Lea
 LEA *udefra*: Jaja
 BENT *for sig selv*: Jeg skal vel også selv have noget tøj på
 BENT *bliver stående lidt*. *Går hen til bordet, men får ikke fat i noget, før han bliver interesseret i terrassen. Bevæger sig henimod den, standser i åbningen. Skynder sig tilbage og når sit udgangspunkt. Står der lidt igen. Telefonen ringer.*
 BENT *tager den hurtigt*: Bent Jensen bliver først kold
 Ja?
 Javel
 Jo jeg er klar over det
 Næh
 Nej det var jeg ikke *bliver interesseret*
 Hun var her?
 Simonsen jojo jeg ved godt
 Ja ja i dag?
 Det var som det var interessant *bliver varm*
 Jamen tak skal du have
 Jo selvfølgelig nårsomhelst
 Du skal være meget velkommen
 Ja godt farvel så længe hej hej
 Bent lægger på. *Tager nogen skæve trin. Laver så et lille jubelhop. Og råber opad.*
 BENT: Lea Lea løber hen mod udgang
 Nu begynder der at ske noget
 LEA *udefra*: Hvem var det?
 BENT: Jeg har en meget interessant besked du kan give din gode ven hr. borgmester Peter Boll
 Du kan hilse og sige han får besøg i dag
 LEA *kommer ind, næsten påklædt*: Af politiet eller hvad siden du ser så henrykt ud?
 BENT: Helene Ring
 LEA: Var det hende?
 BENT: Nej
 Nej selvfølgelig var det ikke hende
 Det var hende fra Folkebladet du ved
 Meca du ved hun var her forleden
 LEA: Nå hende der
 BENT: Ja det var noget lort hun skrev men nu fortalte hun altså at hun var her i aftes inde i byen på hotellet og tale ved et partimøde
 LEA: Om dig?
 BENT: Det var indenrigsministeren Lea Helene Ring
 Og Boll var der af en eller anden grund ikke men nu fortalte Meca altså at Simonsen du ved at han tog sagen op
 Spurgte hvad hun mente om den
 LEA: Simonsen?
 BENT: Det er ret fantastisk ikke?
 En af Bolls egne og han kaldte det selv skandaløst
 LEA: Aha
 BENT: Og Helene lod til at være enig og så sagde hun alt-

så at hun ikke ville rejse hjem i dag før hun havde talt med Boll
 LEA: Jeg må afsted nu Bent
 BENT: Ja hils ham endelig
 Der bliver ikke helt kedeligt derinde i dag
 LEA *på vej ud*: Jeg skal nok ringe hvis der sker noget
 BENT: Hun kommer ud her i formiddag Meca og snakker med mig
 LEA *udefra*: Hvad vil du sige til hende?
 BENT: Ja jeg vil vel sige at det nu går som man kunne vente
 LEA: Hvad vil du sige hvis hun for eksempel spørger dig om du vil akceptere en undskyldning?
 BENT: Hvad jeg vil sige?
 Det siger vel sig selv
 Det er jo ikke bare sådan en privatsag mellem Boll og mig der bare sådan kan ordnes over et par bajere
 LEA *stikker hovedet frem*: I må hygge jer
 Ha det godt skat
 BENT: Jeg kan vist nå at gå i haven først
 Hej
 LEA *er væk*. BENT *bliver stående sejrssikker*.

2. SCENE

Formiddag. Der er ryddet op på spisebordet. ALLAN dukker op i udestuen, i det lidt højere lys. Langsomt, årvågent nærmer han sig, tager et eller to lydløse skridt ad gangen, står så stille og orienterer sig til alle sider. Han kommer ind i stuen, sætter sin taske ved udgangen og fortsætter sin efterforskende, vagtsomme gangart. Går sådan en runde, standser ved dørene, lytter ved en, åbner en anden som står på klem, lukker den til igen. Han ser på en reol, bemærker avisen, løfter måske med to fingre et hjørne af den for at se datoen. Går så hurtigt tilbage til sin taske, tager den i hånden og træder ud på terrassen. Stiller sig der et par skridt fra åbningen og begynder at kalde. Først prøvende, så kraftigere.

ALLAN: Hallo
 Hallo
 Er her nogen?
 Hallo nogen hjemme?
 ALLAN *hører løbetrin og træder hurtigt baglæns, halvt ud bag en plante. BENT kommer ind, i havetøj.*
 BENT *standser forpustet*: Halløj
 BENT *venter lidt. ALLAN venter også, betragter ham med sine opmærksomme øjne, før han tager et par trin frem mod åbningen. BENT vender sig efter lyden. ALLAN standser foran ham, ser så på ham nogen sekunder igen, ligesom forbløffet. Smiler bredere og bredere.*
 ALLAN: Tiden går hva? ler
 Dav Bent
 BENT *kan ikke lade være med at træde baglæns. ALLAN vælger at misforstå hans forskrækkelse.*
 ALLAN: Nej du kan selvfølgelig ikke kende mig?
 Snart også længe siden jo
 Femten år eller er det endnu længere?
 Måske tyve år?
 BENT: Fireogtyve
 ALLAN *ler igen*: På mit glatte ansigt Bent
 Hvis ikke jeg havde vidst det var dig men jeg fandt jo ud af at du boede her
 Ja jeg læste tilfældigvis om dig her for nogen dage siden så derfor
 Det er noget værre lort hva?
 BENT: Jeg har også læst om dig

ALLAN *hurtigt* Ja?

Ingen reaktion fra BENT

ALLAN *sætter sin taske ved sit venstre ben:* Men derinde der læste jeg altså også aviser og fik så øje på dit fjæs *tager en cigaret og tænder*

Nydeligt billede men du er jo ikke den eneste der hedder Bent Jensen men så kom jeg så til at læse alt det lort der med søen og borgmesteren og så tænkte jeg det må simpelthen være dig

Det kan simpelthen ikke være andre en gode gamle Bent tænkte jeg og at du selv boede på landet og alting Helt herude nå så tænkte jeg hvorfor ikke kigge omkring nu her en af dagene

Og lige se om du kunne huske mig ikke?

BENT: Nu har jeg jo lige set et billede af dig

ALLAN: Det kan sgu ellers kun bruges til at skræmme gamle damer med

Idioterne prøver altid at få en til at ligne en filmskurk

Ret irriterende men på den anden side bliver man jo ikke genkendt

BENT: Hvis ikke man kendte dig i forvejen

ALLAN *pludselig helt alvorlig:* Men det gør du jo

Og her er jeg altså

BENT: Ja

Men du skal være

Du er velkommen Allan

ALLAN: Er jeg det?

Tak tak *kigger alle andre steder hen da BENT vil give hånd*

Har du et askebæger et eller andet sted?

BENT *går* Ja vi ryger ikke men mon ikke alligevel

ALLAN: Nå men jeg vil da ikke være til besvær

BENT *standser og ser på ham:* Hvordan mener du?

ALLAN *går hen og asker i en urtepotte:* Jeg vil ikke være til besvær Bent

BENT *skynder sig afsted:* Jeg finder lige noget i køkkenet, måske skjult for publikum

Må jeg ellers byde dig på noget?

Noget at drikke?

ALLAN *iagttager ham stadig:* Jo tak

Hvis du vil drikke en bajer med mig?

BENT *har fundet askebæger:* Ja selvfølgelig

Hvis vi har *åbner køleskab, taler ind i det*

Hvordan er du kommet herud?

ALLAN: Du mener herud?

Taxa

Så det er jo ikke fordi jeg er så helvedes tørstig

Mere for lige at skåle på gamle dage ikke?

BENT *åbner to flasker:* Du har taget en taxa herinde fra byen?

ALLAN: Det kan du jo godt kalde den

Fem huse og et lokum men en fin tur ellers

Der er sgu dejligt herude omkring jeg forstår dig sådan set godt

BENT *kommer ind med sagerne:* Hvor har du overnattet? Sid ned

ALLAN: Tak skal du ha *tager sin taske med til en lænestol*

Ja det var jo ikke den store luksus

Hoteller det tror jeg trods alt ikke på

BENT *sætter sig også, i sofa:* Nej selvfølgelig

Så du har ligget ude?

ALLAN: Ligget og ligget *tager en øl*

Jeg kørte det meste af natten

BENT: I bil?

Du er kørt i bil hertil?

ALLAN *med en meget pludselig, kontant alvor:* Du vil have besked hva Bent?

BENT: Næh ikke hvis du ikke

ALLAN: Det kan du godt få

BENT: Det kommer mig selvfølgelig ikke ved

ALLAN: Jo jo

Hvis jeg også lige må spørge dig om noget?

Hvorfor har du ikke smidt mig ud endnu?

BENT: Jeg smider da ikke nogen ud som kommer her og vil snakke med mig

ALLAN *griner kort, så helt alvorlig igen:* Hvorfor har du ikke bedt mig forsvinde og ringet til politiet?

BENT: Selvfølgelig ikke hold nu op Allan

Du er jo ikke

For mig er du jo en gammel kammerat

ALLAN: Er jeg det? *skodder sin cigaret hårdt*

Bare en gammel kammerat?

BENT: Selvfølgelig er du heller ikke bare det men hvad du ellers er har jeg jo kun læst om

Og jeg har nu vænnet mig til at regne mest med det jeg selv kan se og selv føler

Og jeg blev faktisk glad for at se dig

ALLAN: Fordi du nu også selv er en lille smule på røven?

BENT: Er det derfor du er kommet?

ALLAN: Derfor jeg læste om dig

BENT: Nåja

Nej det er ikke bare derfor

Selv om det da er meget rart at tænke på noget andet et øjeblik

Nej jeg blev glad fordi jeg kom i tanker om noget med dig fra dengang vi var

Dengang vi var drenge

ALLAN: Ja lad os snakke om dengang Bent

Skal vi ikke tage og skåle på dengang vi var små uskyldige drenge?

ALLAN *løfter flasken. BENT drikker i tavshed, så gør ALLAN også. Og tænder en cigaret, fortsætter i øvrigt med at ryge meget.*

ALLAN: Ja vi havde det fint dengang

Vi havde det sgu fint sammen Bent

BENT: Vi var næsten aldrig sammen

Det ved du godt

ALLAN: Nånå hvis du siger det

Hvad var det så du kom i tanker om?

BENT: Du reddede mit liv engang

Det lyder selvfølgelig så drabeligt og dengang tænkte jeg heller ikke sådan på det men det var det der skete

Uden dig havde jeg ikke siddet her

Kan du ikke huske det nu?

ALLAN: Ikke bare noget fis altså?

BENT: På fjorden hjemme?

I bredningen vi var ude og sejle?

Kan du virkelig ikke huske det?

ALLAN: Dig og mig?

Vi var ude og sejle?

BENT: Ja jeg ved heller ikke hvordan det gik til men jeg kom altså med der dengang

I din båd og så var der en tredje med også

En eller anden af dine jeg kan ikke huske hvem

ALLAN: En af de sædvanlige bumser vel

BENT: Du havde dit eget sjak omkring dig og jeg fik normalt ikke lov til at komme i nærheden af jer

Undtagen altså den dag der og det var måske et humoristisk indfald fra din side

Det var lige efter en sommerferie

Ved den her tid altså

ALLAN: Sikkert et forsøg på at mænge mig med dig

Du var jo en af de der kvikke drenge jeg gik og beundrede på afstand

BENT: Som om du selv var mindre

Kvik

ALLAN: Det var nu heller ikke min egen opfattelse

Men der kunne jo være et par andre ting som gjorde at vi måske alligevel ikke fik alt for meget med hinanden at gøre

BENT: Det var jo vores forældre men jeg selv

ALLAN: Dine forældre jeres forældre

BENT: Jo mere de prøvede på at beskytte mig som de sagde mod farlige kammerater

Ja det troede de jo virkelig

De var jo bange for folk der levede en lille smule anderledes

Men jo mere de halede mig til sig jo mere nysgerrig blev jeg da efter hvad

Eller jo mere interesseret i

ALLAN: Rosset?

BENT: Faktisk i dig *lille pause mens Allan bare ler*

Men ligefrem at ro det fik jeg selvfølgelig heller ikke lov til

I første omgang

Det gjorde du selv og ham den anden

Jeg sad i stævnen og gloede på dig og engang imellem kiggede du også frem på mig men du sagde ikke noget

Du roede og roede og ingen af os sagde et ord og vi kom længere og længere ud i bredningen og engang imellem så du på mig

Ligesom for at tjekke mig tror jeg

For at se om jeg begyndte at blive nervøs for vi kom jo efterhånden meget langt ud

Også nok længere end du egentlig havde tænkt dig og måske var du også selv lidt utryg for det luftede en del lige fra vi lagde ud

Men du ville jo ikke vende om før jeg blev rigtig bange

Du ville se mig rigtig bange

Men jeg var allerede rigtig bange

Jeg var skiderød men jeg var også meget dygtig til at skjule det

Jeg var nok meget dygtigere til at skjule sådan noget end du forestillede dig at nogen kunne være

Så det var umuligt for dig at se hvor bange jeg var og du måtte fortsætte med at ro

Længere og længere ud og jeg gav mig ikke

Tvang dig vel sådan set til at fortsætte

Mens det jo ene og alene var din fortjeneste at vi kom ind igen

ALLAN *dybt lyttende*: Jeg var vant til at ro

BENT: Jeg kan huske jeg tænkte på at jeg ville komme for sent hjem til spisetid

Vi havde sejlet en to-tre timer da vinden tog til men jeg tænkte altså mest på at jeg ville komme for sent hjem og få en masse ballade for det

Det var ligesom en trøst at forestille sig en mindre katastrofe midt i den store som jeg var helt sikker på var over os

Men jeg holdt det i mig både det ene og det andet

Det var ham din hårde dreng der det var ham der først gik hul på

Det var da bølgerne blev så høje at der stod vand ind og du beordrede ham til at øse og han var ved at skvatte overbord da han havde rejst sig

Så pissede han i bukserne

Det strømmede ned ad hans lår og i det samme begyndte han at hyle så det også sprøjtede ud af hans ansigt og så kunne jeg heller ikke længere

Vi skreg om kap og du prøvede på at kalde os til orden men det hjalp ikke rigtig noget før du slog ham

Det var ham du slog

Til han blev helt stille og begyndte at øse og det hjalp også mig og du tog fat i mig og slæbte mig op på toften ved siden af dig og jeg fik en åre i hænderne

Det gik lynhurtigt

Måske et halvt minut før han begyndte at skride til du

havde fået os til at lystre begge to

Og båden var vendt

Indad og rigtigt op mod vinden

Vi gjorde bare hvad du sagde

Så gik det

ALLAN *har rejst sig og går frem og tilbage*: Vi fiskede en hel del den gamle og mig

Jeg var vant til det

BENT: Vi kom i havn først på aftenen og så snart jeg havde foden på land stak jeg af

Jeg løb alt hvad jeg kunne og lovede mig selv at jeg aldrig nogensinde skulle skulle have mere med dig at gøre

Og jeg kunne blive kold af skræk i lange tider efter bare ved tanken om dig

Men jeg har da efterhånden indset at det ikke er din fejl at man kan drukne

At du tværtimod reddede mig fra det dengang

Og at du kan ikke engang huske det selv?

ALLAN *måske forbavsende naivt*: Jeg kan ikke huske ret meget det er det værste ved mig

Ikke engang at kunne huske sådan noget der

Nok en hel del lort men sådan noget der er noget værd at kunne huske virkelig noget værd

Det kan jeg aldrig huske en skid af og det misunder jeg sgu også sådan nogen som dig

Det er jo ligesom at have et ekstra liv

BENT: Det er i hvert fald derfor jeg er parat til at hjælpe dig hvis jeg kan

ALLAN: Hjælp mig?

Du er jo selv på den

BENT: Det sagde du også før *pause*

Jeg tror ikke sådan på skæbnsvangre sammentræf

Men i modsætning til sidst vi mødtes så er det jo faktisk sådan nu at jeg er den der kan klare mig

Jeg kan klare det problem jeg selv har og selv om dit ikke er det samme så kan jeg vel også overkomme at give dig en hånd med det

ALLAN: Hvordan?

BENT: Ja jeg går ud fra at du hurtigst muligt vil ud af landet *pause, Allan venter som en forhører*

Jeg ved ikke men måske kan jeg hjælpe dig med at skaffe hvad du skal bruge *pause*

Lidt penge kan du ihverfald altid få

ALLAN *overvejer det lidt endnu, smiler så*: Du er sgu stadigvæk en kammerat Bent

Det vidste jeg også godt før jeg kom

BENT: Selvfølgelig ikke i stakkevis

Vi er jo ikke ligefrem rige

ALLAN *ler*: Klart

Lad os ikke snakke mere om det

Ikke mere om mig nu vil jeg sgu da hellere høre noget om det der med dig

BENT *lidt irriteret*: Du har jo læst om det

ALLAN: Selvfølgelig

Jeg læste og læste men du ved hvordan det er Bent

Jeg havde så meget i hovedet af mit eget der forleden og så har jeg altså heller ikke den store fidus til hvad journalisterne skriver længere

Det bliver jo aldrig som at høre det af manden selv

BENT *overgiver sig, rejser sig*: Kom og se

De går ud på terrassen. BENT tager ALLAN ved albuen. Uvilkårligt river ALLAN sig løs, og BENT skynder sig at pege

BENT: Det er den der det hele drejer sig om

Du så den måske da du kom?

ALLAN: Det der skide vandhul?

BENT: Sådan har jeg det i grunden også med søer

Det der dvaske mørke ingen bølgeskum ingen bevægelse

som i vores fjord derhjemme
 ALLAN: Nå den ligger der jo pænt nok
 Blank som et barneøj
 BENT: Når vejret er som nu kan du kigge et godt stykke ned og du ser ingenting
 ALLAN: Du kunne ikke få øje på en fisk og så blev du fyret?
 BENT: Jo ikke lige med det samme jeg skrev jo om det
 At søen var totalt livløs og at det var landmændenes skyld med deres gylle
 ALLAN: Og de er borgmesterens bedste venner?
 BENT: Nåja de indkaldte til et møde i forsamlingshuset hvor han var med og han hørte da pænt på at alle bønderne her påstod det var løgn hvad jeg havde skrevet
 Og samtidig skulle de skam nok passe bedre på for fremtiden
 ALLAN: Det kunne du jo også selv have sagt
 BENT: Jeg blev rasende
 Det har de lovet i de sidste tre år
 Og så begyndte en af dem at bralre op om fiskehejrene i et forsøg på at gøre mig til grin
 Der kommer somme tider en enkelt hejre og den må vel have et ærinde sagde han *ALLAN ler ganske kort*
 Folk ja det er jo mine naboer her
 De viste sig at være tilfredse med at få et billigt grin at gå hjem på
 ALLAN: Og så at du fik sparket vel
 BENT: Jamen jo ikke allerede dengang for så kom miljøstyrelsens undersøgelse jo og gav mig ret selvfølgelig
 Bortset fra det allermest primitive småkryb
 ALLAN *utålmodig*: Det har været en længere historie hva?
 BENT: Jeg havde ret men havde altså taget munden en anelse for fuld ved at skrive at søen er fuldkommen livløs
 Det var de så glade for og det prøvede de at gøre et stort nummer ud af
 Der lever infusionsdyr i den endnu
 ALLAN *går ind i stuen*: Altid noget
 BENT *følger efter*: De overlever jo alt
 Så længe der også er en smule bakterier de kan æde
 ALLAN: Man skulle være infusionsdyr
 Bar fimre rundt og æde bakterier og overleve alt
 BENT: Det var da jeg havde skrevet min anden store artikel Allan
 Med støtte i undersøgelsen og med en beskrivelse af det tåbelige møde og borgmesterens rolle i det
 Det var der, jeg blev fyret
 Sidste fredag
 ALLAN: Plejede du at fiske dernede?
 BENT: Ikke mig
 ALLAN: Det var måske dit arbejde?
 BENT: *ser på ur*: Har du tænkt over hvordan du vil komme videre herfra?
 ALLAN: Det der med forurening det var dit arbejde?
 BENT: Jeg har med vejanlæg at gøre
 Kloakering og sådan noget
 ALLAN: Hvad var der så?
 Bader du i den?
 BENT: Er du sindssyg?
 I den giftpøl?
 Selv om min kone har gjort det
 Så sent som her i sommer faktisk hvor meget jeg end råbte op
 ALLAN: Rask dame hva?
 BENT: Hun er stadigvæk ansat på kommunen
 ALLAN: Har altså ellers ikke stukket næsen i baduljen?
 BENT: Det er klart hun har støttet mig
 Det er klart

Men jo ikke og han kan jo heller ikke undvære hende som sin sekretær borgmesteren
 ALLAN: Nåå og dig ville han hellere end gerne af med?
 BENT *kigger lidt på ham*: Hun er dygtig
 Og Boll er et rodehoved
 ALLAN: Nå på den måde
 BENT *ligesom indadvendt*: Hun er meget dygtig
 Borgmesterkontoret ville bryde sammen uden hende og det ved han
Der høres dørhammerslag.
 ALLAN *hurtigt*: Venter du nogen?
 BENT *vil gå, glad*: Nåja det er nok Meca
 ALLAN *griber ham med en kattebevægelse*: Hvem siger du?
 BENT: Meca
 Journalist her fra lokalsprøjten
 Det varer ikke ret længe
 ALLAN *strammer sit greb*: Hvorfor har du ikke sagt noget om det?
 BENT: Vær venlig at slippe mig Allan
 Jeg skal ud og åbne for hende
 ALLAN *holder fast, men taler venligere*: Journalist siger du
 Og det får jeg først at vide nu
 Men det ligger der vel ikke noget i?
 BENT: Du kan skynde dig ovenpå hvis du er bange for hende *rykker for at komme løs*
 Men jeg må ud og lukke op nu
 ALLAN: Du har jo bare glemt at fortælle mig det
 Vi er jo ved at blive gamle begge to
 MECA *er kommet ind. Pludselig langt ind, men ALLAN ser hende så og forvandler sit greb om Bents arm til en kammeratlig gestus.*
 ALLAN *smiler til hende*: Men selv om jeg ikke længere er tyve ville jeg jo godt have vidst vi fik besøg af en lækker ung dame
 Så ville jeg da lige have brugt min kam
 MECA: Goda
 BENT *går frem mod hende, giver alligevel ikke hånd*: Nå ja
 Jeg har besøg af en gammel ven
 Allan
 Allan det er Meca hun er journalist her
 Hvad kan jeg byde dig?
 Noget at drikke?
 Sid ned
 MECA: Nej tak jeg tror ikke
 BENT: Men måske en øl *hentyder til sit tøj*
 Ja undskyld jeg var i haven
 MECA *ser mest på Allan*: Ja det er klart
 BENT: Ingenting altså?
 MECA *sætter sig*: Jeg skal skynde mig videre ellers tak
 Vi har pludselig fået travlt i dag
 ALLAN *sætter sig*: Ja der sker meget et sted som her kan jeg forestille mig
 MECA: Ja og vi er jo så dumme så vi tror det er en verdensbegivenhed når en ko falder i grøften ikke?
 Men der er nu tilfældigvis sket lidt her i formiddag
 Både et bankrøveri og så det her jo
 ALLAN: Nå for faen spændende hva?
 Og du skal også ud og snakke med bankrøveren?
 BENT: Du ville spørge mig om noget?
 MECA *til Allan*: Ja du må undskylde det er jo altså derfor jeg er kommet
 ALLAN: Og mig vil du slet ikke spørge om noget?
 MECA *finder sin blok frem*: Får nok ikke tid i dag
 ALLAN: Han har altid været så heldig den dreng
 BENT: Hun vil snakke med ham i dag Helene Ring?
 MECA *koncentrerer sig effektivt om Bent*: Her klokken el-

leve og jeg fortalte dig i telefonen det var Simonsen der rejste spørgsmålet ikke?

Og han siger nu i dag at han går med Helene til mødet

ALLAN: Minister ikke?

BENT: Udmærket

Og Boll sidder klar når de kommer?

MECA: Det er han vel nødt til og der er nok ikke tvivl om

at Helene nu det kom frem offentligt at hun vil have et re-

sultat ud af mødet og at Boll må ned og bide i græsset

Det kan du vel kun være tilfreds med?

BENT: Ja det er klart

MECA *noterer*: Og du glæder dig vel over at Boll bliver trynet?

BENT: Nå det er nu så meget

MECA *hurtigt*: Du sagde lige før du var glad for det ikke?

BENT: Nej

ALLAN: Selvfølgelig er du det Bent lad nu være

BENT *pludselig hidsig*: Det har jeg ikke sagt noget om

Jeg har sagt jeg er tilfreds med at sagen finder en løsning

MECA: Og at Boll altså bliver sat på plads?

BENT: Det har ikke en pind med ham at gøre

For mig er det i al fald blevet en sag om de offentligt an-

sattes ytringsfrihed

MECA: Ja naturligvis det ved vi allesammen men som sa- gens hovedperson hvordan føler du det så nu du er ved at vinde den?

BENT: Er det helt umulig at begribe?

Er det virkelig blevet fuldkommen ufatteligt at visse men- nesker er i stand til at interessere sig for andet end hvad de selv opnår og hvad de føler ved det?

MECA: Du er altså tilfreds med at blive genansat eller hvordan skal det forstås?

BENT: Det drejer sig om vores allesammens ret til at kæmpe for en sag uanset hvor i samfundet vi befinder os

ALLAN: Du skulle være gået ind i politik Bent

BENT: Vil du ikke ud og se haven?

MECA: Du vil altså ikke lade det gå stille af?

BENT: Jamen hvad vil du nu have mig til at svare?

MECA: Boll skal for retten?

BENT: Det er jo ikke min afgørelse

MECA *klapper notesbog i*: Godt nok

Tak skal du ha

Det vil jeg referere for dem efter mødet eller måske før?

BENT: Hvad for noget?

MECA *rejser sig, ser på ur*: Allerførst må jeg jo ind og høre om der er nyt om det her røveri

ALLAN: Du kan både det ene og det andet?

MECA: Og det tredje og det fjerde men jo ikke på en gang Hej med dig

ALLAN *rejser sig for at følge hende*: Må jo så læse om det i morgen

Det har vel også været en oplevelse for dem derinde i ban- ken?

MECA *ler og standser op*: Det må du nok sige

Hende der sad ved kassen blev hentet af en ambulance

Bevidstløs af chokket

ALLAN: Så har hun ikke set så meget af ham?

MECA: Sikkert ikke andet end pistolen *går videre*

Nå men hvis du mener du virkelig har noget at fortælle mig så ring ikke? *standser igen og ser på Bent*

Det beder jeg selvfølgelig også dig om

BENT *følger efter hende*: Lad mig lige høre helt nøjagtigt hvad det er du vil referere

MECA *ude, råber*: Jeg ringer måske selv bagefter så du kan få deres reaktion

yderdøren er smækket efter hende, Inden BENT får sagt me- re, han opgiver at indhente hende. Står vendt mod udgangen, indtil han hører Allans triumferende latter.

ALLAN: Hvad var det jeg sagde Bent?

Selv en journalist

Bare man fjoller omkring som enhver anden idiot mister de simpelthen synet

Ikke engang at du var så flink at give hende mit fornavn

BENT: Jeg tænkte på at give hende dit efternavn også

ALLAN: Man kan måske også drive spøgen for vidt

BENT: Jeg tænkte på at give hende et par oplysninger til hvis ikke det var nok

ALLAN: Det er muligt jeg havde prøvet på at afbryde dig så

BENT: Men det undrer dig ikke?

Det kommer ikke det mindste bag på dig at jeg tænkte på det?

ALLAN: Jo selvfølgelig jeg er jo så naiv

BENT: Du ventede det

Det er derfor jeg fik lyst til det

For du skider jo på hvad jeg har sagt til dig

Hvad jeg har lovet dig

ALLAN *går en runde*: Jeg er sgu da ked af det er sådan du opfatter det Bent

BENT *endnu mere bedrøvet*: Jamen det er jo noget du har vist mig så det ikke kunne misforstås

Så snart du hørte hun kom viste du at du ikke har den mindste

Ja ikke har tillid til mig på trods af

Hvis du ved hvad det er?

ALLAN: Jeg skal vise dig det Bent

BENT: Desuden

Det var i forvejen svært nok at føre en fornuftig samtale med hende

Hvorfor skulle du gøre det endnu sværere?

ALLAN: Undskyld undskyld det var jo ikke meningen det ved du sgu da

Ja jeg var lidt nervøs det må du fanme da undskylde

BENT: Ja men se nu at komme afsted med dig

ALLAN: Jeg kan bar aldrig holde min kæft ret længe

Også tæskeåndsvagt af mig men det var jo ikke for at gene- re dig

BENT: Du må afsted nu Allan

ALLAN: Okay men lad mig lige fortælle dig noget først

BENT: Hvorfor skulle du det?

Når du alligevel ikke tror på mig

ALLAN: Hør lige hvad jeg siger Bent

BENT: Hvordan skulle jeg iøvrigt kunne tro på dig? *ræk- ker en hånd frem*

Lad os sige farvel til hinanden med det samme

ALLAN *tager ikke hånden*: Bent du misforstår mig

Selvfølgelig så mange andre der har gjort men jeg havde ikke ventet det af dig ikke dig

For jeg ser sgu op til dig

BENT: Åhnej hold op

ALLAN: Fordi du tør stå på dit eget over for hele banden Du er et mandfolk

Derfor kan jeg ikke holde ud du går helt fejl af mig

At du overhovedet tvivler på at jeg har tillid til dig for sa- tan

Jeg kan bevise det Bent bare du vil høre på mig et øjeblik

BENT: Jeg står her og hører og hører

ALLAN: Jeg fortæller dig noget som du er den eneste der får at vide

BENT: Ja?

ALLAN: Noget som sætter dig i stand til at give mig flere år oveni

BENT: Jeg lytter stadigvæk

ALLAN: Det var mig der gjorde det

BENT: Ja? Hvad for noget?

ALLAN: Bankrøveriet for helvede da

BENT: Her i formiddags?
 ALLAN: Lige før jeg tog herud
 BENT: Banken herinde i byen?
 ALLAN: Det var mig
 Nu ved du det
 BENT *går hen og sætter sig*: Og det mener du skal forøge tilliden mellem os?
 ALLAN *sætter sig overfor, ret tæt*: Hør nu her
 Jeg kan bevise det var mig
 BENT: Det behøver du ikke
 ALLAN: Jeg kan fortælle dig hvordan det gik til og du kan ringe ind til hende og få det bekræftet
 Til Meca der så snart hun er tilbage og du vil have alle de beviser mod mig du har brug for
 BENT: Og det er jeg selvfølgelig mægtig interesseret i? Det tror du stadigvæk?
 ALLAN: Det er jo det jeg ved du ikke er
 Det er jo for faen det jeg prøver at sige til dig at jeg stoler på dig
 Så du også ved du kan regne med mig
 BENT: Skidt nu med det
 Men jeg har sagt jeg vil hjælpe dig og det står jeg ved selvfølgelig
 ALLAN: Men når du hører om det senere på dagen eller i morgen eller læser om det så er det jo en helt anden historie
 Overdrevet ikke også totalt forvansket det ved du jo
 Det er jo også derfor jeg vil fortælle dig det nu som det er
 BENT: Altså forsvare dig på forhånd
 ALLAN: Du vil aldrig mere høre på hvad jeg har at sige? Det var kun dengang i båden hva?
 BENT *pause*: Gad vide om jeg kunne blive bange for dig igen?
 ALLAN: Det var jo ikke for at bruge det imod dig
 BENT: Kan du sige det kort?
 ALLAN: Det var kort
 Tre fire minutter
 Jeg gik ind da der blev åbnet og fik så personalet til at stille sig langs væggen og en af dem frem til kassen
 Det var helt regulært og hun kom i gang med at finde nogen penge frem
 Det var sgu ikke min skyld det hele pludselig gik amok
 BENT *bliver alligevel interesseret*: Det var altså hende der besvimele?
 ALLAN: Der var en eller anden idiot bagved der ved væggen som ikke bare kunne blive stående
 En lille åndsvag gnom han var på vej hen til en dør og jeg var nødt til at standse ham og skød så på væggen
 Og så var det damen der dejsede om og selv om der så blev ro så var jeg sgu blevet nervøs over det hele og stak af Lort
 BENT: Du skød på væggen?
 ALLAN: Jeg har fortalt det nøjagtigt som det foregik Bent
 BENT: Du ramte bare væggen?
 ALLAN: Oven over deres hoveder
 BENT: Ingen kom noget til det er du sikker på?
 ALLAN: Tror du jeg er helt idiot?
 Tror du jeg går rundt med en pistol uden at vide hvad vej kuglen kommer ud?
 Det blev sgu fjumret nok endda
 Og penge var der jo ikke engang i det
 BENT: Så kan det vel ikke koste dig så meget
 Ingen tilskadekomne og ikke noget udbytte
 ALLAN: Betyder ikke noget når man er mig
 Du kan give mig fem år oveni Bent
 Om jeg så kun var kommet derfra med en hund
 BENT: Du fik altså penge?

ALLAN: Højest ti tusind
 Jeg har ikke engang gidet tælle dem
 BENT: Ti tusind
 Hvad er det så du vil her?
 Hvad vil du mig?
 ALLAN: Du troede da for faen ikke det var for at bede dig om penge
 Det kan du da ikke mene Bent?
 BENT: Der må jo være en grund?
 ALLAN: Jeg sidder her fordi jeg har mere tillid til dig end nogen anden
 Fordi du ved hvem jeg er Bent
 Du ved jeg aldrig har været interesseret i at skade nogen
 BENT: Og hvad så?
 ALLAN: Fordi jeg ikke tror du vil svigte mig nu
 Helt sikker på at du heller ikke kan se nogen ide i at jeg skulle sidde og rådne op i en celle
 Har jeg ikke ret?
 BENT: Hvad er det du vil?
 ALLAN: Jeg vil bede dig
 Ville spørge dig om jeg kan være her nogen dage *pause*,
Bent rejser sig
 Bare weekenden over, bare overnatte *pause*
 Det kan redde mig Bent
 Jeg vil betale dig godt for det
 Hvad det koster dig
 Hvad du vil have
 Bare et par dage?
 BENT: Her?
 Jamen
 Det må man da ikke
 ALLAN *rejser sig også*: Jeg er ikke en hvemsomhelst
 Det ved du også du har jo læst om dusøren ikke?
Bent opfatter ikke spørgsmålet
 Halvtreds tusind
 Det er jo ikke hver dag ikke enhver
 Der bliver virkelig kigget efter mig Bent
 Alle vegne
 Men her kan jeg være i sikkerhed
 Ingen andre steder
 BENT: Hvad med dit bankrøveri?
 De vil vel gætte det er dig og vide du er her omkring?
 ALLAN: Det er klart det vil de tro
 Selv om projektilet sgu ikke kan bevise noget
 Selv om jeg ellers ikke er småkriminell
 Jo heller ikke ligefrem kendt for at være så klodset
 Men de vil selvfølgelig regne med at jeg kunne have været nødt til det og derfor vil de tro jeg er over alle bjerge
 Langt væk herfra
 Det er jo også derfor her er så sikkert lige nu
 Derfor jeg kan være her
 Jeg vil betale dig for det
 BENT: Med de penge mener du?
 ALLAN: Det er dine de halve Bent
 BENT: Jeg vil ikke røre dem
 Ikke røre dem
 ALLAN: Jeg mente sgu da bare for kosten og du ved
 BENT: Hold kæft med de penge
 Jeg vil ikke høre om dem
 ALLAN: Kan jeg være her Bent?
 BENT: Hvad siger du?
 ALLAN: Vil du lade mig være her et par dage?
 BENT: Jeg var glad for at se dig
 ALLAN: Javel
 BENT: Og jeg har fortalt dig hvorfor
 ALLAN: Det er sgu nu jeg har brug for dig
 Giv mig en chance Bent
 Så jeg kan starte på en frisk for faen ikke?

BENT: Du kan blive her i nat
 ALLAN *griner højt*: Jeg vidste det
 Jeg vidste jeg kunne regne med dig
 BENT: Jeg sagde i nat
 Bare i nat
 ALLAN: Det er helt fint
 Det er godt nok *smider sig dybt i lænestolen*
 Herligt
 BENT *mumler*: Så kan vi se i morgen
 ALLAN *hører ham*: Du skal ikke få noget besvær med mig
 Det lover jeg dig
 Jeg skal være som en kat i huset *ryger og hygger sig*
 Måske er der også et eller andet jeg kan hjælpe dig med?
 BENT: Måske
 ALLAN: Jeg mener den ene tjeneste er jo
 BENT: Tænk ikke på det
 Når du er gæst så er du gæst
 ALLAN: Tak tak *hans hånd berører ligesom tilfældigt tasken*
 Jeg har smidt den væk iøvrigt *pause, ingen reaktion*
 Ja bare så du ved det
 BENT: Hvad?
 ALLAN: Jeg var faktisk lige nede omkring ved søen før jeg gik herop
 Og smed den derud
 Ud til infusionsdyrene *ler lidt, BENT glør bare på ham*
 Pistolen for faen
 BENT: Åh
 Den
 ALLAN: Ja bare så du ved det ikke?
 BENT *bliver nu urolig over hans beroligende tone*: Hvorfor?
 Jeg mener hvorfor smed du den ud?
 ALLAN: Jeg syntes jo ikke jeg ville komme og besøge dig med våben i hånd vel?
 BENT: De ved jo alligevel du har taget den
 Hvis du bliver fundet gør det vel hverken fra eller til om du har den eller ej?
 ALLAN: Har du noget imod det eller hvad?
 Det gør for helvede heller ikke hverken fra eller til om den ligger dernede eller ej med alt det lort du siger der er i den sø i forvejen?
 BENT: Nå ja hvad det angår
 ALLAN *stadig utilfreds med hans utaknemmelighed*: Det var jo for din skyld for faen
 Jeg troede du hellere ville have den liggende på bunden af søen end herinde i stuen?
 BENT: Jo jo
 ALLAN: Og din kone eller hva?
 Det kan sgu da også være hun vil synes bedst om det?
 Og dine børn har du ikke børn?
 BENT: Nå vi har en datter
 Hun kommer sent hjem i aften
 ALLAN: Altid noget *Rejser sig og går omkring, ligesom snusende rører måske ting som kan tænkes at have særlig tilknytning til Lea*
 Og din kone kommunen siger du?
 Hvornår får hun fri?
 BENT: Normalt fem men
 ALLAN: Der er vel ingen grund til at fortælle hende alt muligt?
 BENT: Om dig?
 Eller pistolen?
 ALLAN: Jeg kunne måske være en anden
 BENT: Jeg hjælper dig men jeg fører ikke Lea bag lyset af den grund
 Hun skal vide det hele sådan har vi det altså her
 Og acceptere det selvfølgelig
 ALLAN: Jaja jaja

Jeg tænkte bare hvis hun kunne tænkes at blive urolig
 BENT: Hun bliver ikke urolig
 ALLAN *tænker lidt*: Det ved du bedst Bent
 SIMONSEN *har listet sig ind. ALLAN ser ham og griber uvilkårligt ud efter sin taske.*
 SIMONSEN: Ja det er også snart bedst at sidde inde
 BENT *vender sig mod ham. SIMONSEN går frem med hilsehånd.*
 SIMONSEN: Som det da varmer
 Du kender ikke mig Jensen
 BENT: Jo det mener jeg da
 SIMONSEN *overhører ham, ler og ryster hans hånd kraftigt*: Nej det var heller ikke at forlange
 Men jeg har lidt med fagforeningen at gøre her
 Formand for arbejdsmændenes såmænd
 Simonsen
 BENT: Velkommen
 SIMONSEN *nikker til Allan*: Goda goda
 ALLAN *rejser sig*: Du kender heller ikke mig Simonsen?
 SIMONSEN: Dejligt hus skønt hjem
 ALLAN *vil gå*: Tænkte jeg nok
 Mon ikke vi skulle byde på en bajer Bent?
 BENT: Det er
 Allan gammel skolekammerat
 SIMONSEN: Ellers tak Jensen gør endelig ingen anstalter
 Jeg skal ikke forstyrre mange sekunder
 BENT *standser Allan på vej til køkkenet*: Jeg må hellere selv
 SIMONSEN: Det skulle da så lige være en enkelt håndbajer
 BENT *går*: Ja det manglede bare
 SIMONSEN *vender sig hurtigt mod Allan, ligesom fortroligt*: Hvad laver du så?
 ALLAN *besvarer tonen*: Bare på besøg
 SIMONSEN: Noget med sagen kunne jeg tænke mig?
 ALLAN: Ja selvfølgelig
 SIMONSEN *sætter sig*: Samme her
 BENT *i køkkenet*: Skal jeg tage en med til dig?
 ALLAN: Interessant sag jo råber
 Ja tak Bent jeg vil da lige skåle med Simonsen her
 SIMONSEN: Det er en knippelgod sag det er hvad det er
 Knippelgod sag
 ALLAN *sætter sig*: Jeg er her jo for at hjælpe Bent så godt jeg kan
 SIMONSEN: Jaja samme her
 Men hvad er det så ellers du har med at gøre?
 BENT *kommer med to åbne øller*: Allan er også uden fast stilling for tiden
 ALLAN *taber rollen som Bents rådgiver*: Hvad siger du?
 Skal du ikke have en selv eller hva?
 BENT: Tag det nu roligt
 Jeg har vist lidt endnu
 SIMONSEN: Nååå kommer vel heller ikke mig ved
 Jeg har i hvert fald et tilbud til dig Jensen
 Skål
 BENT *sætter sig*: Ja jeg må sige tak for hjælpen
 Meca fra Folkebladet
 SIMONSEN: Jaja har orienteret dig sagde hun også til mig
 Men jeg har fundet på mere endnu Jensen og det ville jeg lige høre din mening om inden jeg går til det her lille møde sammen med Helene Ring
 BENT: Jeg er virkelig glad for dit initiativ
 Det havde jeg jo slet ikke ventet
 SIMONSEN: Heller ikke her
 Men hva helvede tænkte jeg så der i aftes
 Man kån jo altid lige smide en snøre ud og så bed hun sgu

på
 Øjeblikkeligt Jensen
 ALLAN *forsøger at vende tilbage*: Det har ellers været en
 plage ikke at kunne hjælpe ikke?
 SIMONSEN *ignorerer ham*: For at sige det som det er
 Jensen så regnede jeg sagen for en død sild
 Men nu sidder han sgu i saksen og spræller det gør Boll
 BENT: Det ser det vel næsten ud til
 SIMONSEN: Helt og aldeles Jensen det garanterer jeg
 for
 BENT: Jeg har jo været bange for det ville trække meget
 længere ud
 SIMONSEN: Det skal du slet ikke være bange for Jensen
 Om også det trækker ud det bliver værst for Boll
 Han skal komme til at stege i sit eget fedt lige til kødet fal-
 der af skroget på ham
 ALLAN: Vi havde heller ikke selv tænkt os at kæle for
 ham vel Bent?
 BENT: For mig er det nu mere det principielle i sagen
 SIMONSEN: Det er det jeg er kommet for at sige til dig
 Jensen
 Det er det principielle det drejer sig om i den her sag det
 må vi ikke et øjeblik glemme
 Det drejer sig ikke bare om at du hurtigst muligt får din
 stilling tilbage det er noget helt andet
 BENT: Det er vi enige om
 SIMONSEN: Nemlig Jensen det regnede jeg også med
 BENT: Det er blevet et spørgsmål om at have ret til at
 SIMONSEN: Nemlig Jensen og derfor siger jeg også til
 dig at du bare skal tage og pisse på den stilling
 Jo indtil videre ja du griner
 Bent *ser meget alvorlig ud*
 Men forstår du Jensen jeg kom i tanker om her i morges at
 vi godt kunne bruge en mand inde ved os
 Sådan ligesom en miljøkonsulent ikke sandt vi må jo hele
 tiden gå i spidsen os i organisationerne *kort latter, smitter*
lidt af på Allan
 Og så tænkte jeg der er ingen andre til sådan et job end
 Jensen og hvis det passer ham kan han jo begynde allerede
 fra sidste mandag og få hvad han plejer og så videre
 ALLAN: Det må vi jo have et stykke papir på
 SIMONSEN *ler*: Åh det er let at høre han ikke er her fra
 egnen
 Her gælder det nu fortsat at et ord er et ord og en mand er
 en mand eller hva Jensen?
 BENT *har været i sine egne tanker*: Jo
 Men min genansættelse hører med i det principielle også
 Jeg er nødt til at kræve min stilling tilbage omgående og
 fuld løn og skadeserstatning
 ALLAN *har rejst sig. Bekæmper en ophidselse, går rundt*
bagude og ryger.
 SIMONSEN: Siger sig selv og vi kan jo nok heller ikke
 bruge sådan en miljøkonsulent sådan i årevis
 BENT: Det er et smukt tilbud men jeg er bange for det på
 en eller anden måde kan forplumre sagen hvis jeg tog an-
 det arbejde inden den er afsluttet
 SIMONSEN: Hvis den bliver det Jensen
 BENT: Sagde du ikke lige før du var helt sikker?
 SIMONSEN: Man ved aldrig det ved du også
 Heller ikke din stilling der er hovedsagen det er vi jo enige
 om
 BENT: Ja på en måde er det jo
 SIMONSEN: Det er nemlig det Jensen det er princip-
 perne der tæller
 BENT: Naturligvis
 SIMONSEN *drikker hurtigt af sin øl*: Det er derfor du
 skal vide det ikke kommer til at koste dig en krone
 Hvis det skulle trække ud med at knalde Boll nu ved du

det Jensen
 BENT: Jo tak det er rart
 SIMONSEN *rejser sig*: Det er jeg glad for at høre Jensen
 at du ikke afviser en fremstrakt hånd fra fagbevægelsen
 For nu behøver du jo slet ikke gå ind på noget fra Bolls si-
 de
 BENT: Det er klart det har jeg hele tiden
 SIMONSEN: Jeg ville bare gerne være helt og aldeles
 sikker *stikker hånd frem*
 Farvel Jensen jeg var så glad for at hilse på dig
 BENT *giver ham distræt sin hånd*: Jo men jeg er selvfølge-
 lig stadigvæk interesseret i hurtigst muligt
 SIMONSEN: Siger sig selv Jensen og når først Boll er en
 død mand her i kommunen så skal vi nok få dig lempet til-
 bage på en eller anden måde
 BENT: Jeg regner jo også med at få erstatning på regulær
 SIMONSEN *ser på sit ur og går*: Det er knippelgodt Jen-
 sen knippelgodt
 Men det er også ved at være opover nu
 Farvel farvel
 BENT *følger ham ud. ALLAN bliver ved med at gå om-*
kring, efter at BENT er kommet ind igen.
 ALLAN *vender sig pludselig mod Bent, skarp*: Nu er det
 sgu dig der skulle sige bebe
 BENT *lidt forskrækket*: Hvad?
 ALLAN: Kan åbenbart ikke dy dig for fikse bemærknin-
 ger
 Hvis din makker der havde været lidt hurtigere
 BENT: Nåh
 ALLAN: Men det er selvfølgelig kun min fremtid du spil-
 ler med
 BENT: Foreløbig er du her jo
 ALLAN *ler pludselig*: Okay
 Også godt at høre lidt fis i dig ligesom i gamle dage
 BENT: Det kan du jo ikke huske Allan
 ALLAN: Også fint nok at høre dig lave en rigtig væmme-
 lig sammensværgelse sammen med den der lille platten-
 slager
 BENT: Vil du have jeg skulle smide ham ud?
 ALLAN: Indrøm jeg gjorde en indsats Bent
 Men ellers kunne jeg godt lide at høre dig savle af ganske
 almindelige menneskelig hævntrøst efter at smadre ham
 der borgmesteren
 BENT: Det kunne du lide?
 Så er det kedelig du har hørt forkert
 ALLAN *sætter sig*: Mine ører fejler ikke noget heller ikke
 øjnene
 Du vil have din hævn Bent
 BENT: Tro det eller lad være men tanken har ikke strejft
 mig
 ALLAN *ler*: Det er sgu flot
 Men med Simonsen som gorilla så har du vel råd til det
 BENT: Jeg ved ikke andet om ham end at han allerede har
 hjulpet mig mere end nogen anden
 ALLAN *bliver med et træt, råber så*: Bent for helvede
 Hvorfor snakker vi ikke sammen som voksne mennesker?
 BENT *tøver, kan så skifte toneleje*: Jeg kan jo ikke klare
 mig helt alene
 ALLAN *ser på ham, glad*: Bare det er dig selv der styrer
 det
 BENT: Det er jo det værste ved ham
 Han er jo fuldstændig urokkelig kørt fast i sin rille magt
 penge magt penge magt penge
 Som det jo altid har lydt
 Bare mere og mere skrattende
 Han er jo kun et rør det bliver ved med at skratte igennem
 Magt penge magt penge
 Det er sådan vi kreperer

Det er den skratten der allerede har slået fiskene ihjel dernede

BENT har efterhånden bevæget sig mod terrassen og til sidst talt ud mod vinduet. ALLAN er sunket dybt i sit sæde, har muligvis ikke hørt så meget.

ALLAN: Du skulle holde dig fra det

BENT: Man kan vel ikke holde sig fra et spark man har fået vender sig, smiler

Du skulle holde dig fra politiet Allan

ALLAN: Jeg mener fra den der møgsø for faen

Det er det jeg stadigvæk ikke begriber

BENT: Det er løgn

ALLAN: Hva?

BENT: Du forstår det godt?

ALLAN: Helt ærligt hvad helvede rager det dig?

BENT: Mere end noget andet

ALLAN: Så dum er jeg heller ikke Bent

Du har jo ikke engang spist af de fisk du har vel dårligt set dem

BENT: Tanken om at de er væk er en ligeså stor sorg for mig som hvis jeg havde mistet

Ja min datter for eksempel

ALLAN: Bild dig nu ikke noget ind Bent

BENT: Jeg bliver ligeså vred som jeg ville være på hendes morder

Men du vil måske bilde dig selv ind at det slet ikke rager dig om alle ferskvandsfisk uddør?

ALLAN: Jeg vil i forvejen hellere have en hakkedreng

BENT: Jeg tror næsten du mener det

ALLAN: Der er sgu andet end små beskidte vandhuller her i verden

Havene er store de er fulde af fisk

Vi har slagtet os selv inden der er sket dem noget

alvorligere end det her *river f.eks. et hår af sig*

BENT: Det tager du altså alligevel mindre let på?

At vi samtidig udrydder hinanden?

ALLAN: I modsætning til dig selv ville jeg ikke sælge din datter for en karrusse

BENT *vred*: Du vil kvæle dem begge to i din ligegyldighed

Først vil du gerne være fri for at tage dig af at dyr og planter mishandles og ødelægges

Du vil stille og roligt overlade hende en død verden som hun så må dø i

Vi vil allesammen dø for vi kan ikke leve ene og alene af os selv og hinanden

Hvor smarte vi end er har vi brug for noget der lever omkring os

Og selv om du skulle blive den sidste overlevende selv om ikke engang den ensomhed vil røre dig så vil du alligevel få grund til at fortynde mordet på din karrusse når den totale forgiftning piner livet også ud af dig

ALLAN: Du taler sgu som om jeg var et helt forsamlingshus

BENT: Ja ja jeg opfører mig sikkert latterligt

Det er det vel når sådan en ubetydelighed som mig tillader sig at kæfte op om hele verdens skæbne

Og måske er det ikke bar komisk men også nytteløst

Måske er det for sent måske falder bomberne i morgen

Alligevel fortsætter jeg hvis du vil undskylde mig

Jeg vil fortsætte med at sige hvad jeg har sagt og fortsætte med at gøre hvad jeg kan imod det ligemeget hvor dumt du vil synes det er

For jeg ville ikke kunne døje synet af mig selv i spejlet hvis jeg lod være

Jeg ville blive syg af skam

Ikke mere orke at stå op af min seng

Jeg er nødt til at tro på at jeg kan bruge min tid til andet og

mere end at tilfredstille mine egne allermest primitive behov

ALLAN *ler*: Hvor du ligner dig selv gamle dreng

Jeg vidste det sgu

Selv en dusør på halvtreds tusind ville ikke betyde en skid for dig

BENT ved ikke hvad han skal sige eller gøre. Han traver en omgang og sætter sig så over for ALLAN, som i mellemtiden er blevet klar over at han har sagt noget forkert, at han har såret BENT.

BENT: Hvad skal vi stille op med hinanden?

ALLAN: Har vi ikke længere en aftale?

Jeg er kommet til at fornærme dig hva?

BENT: Vi kan jo bare ikke snakke sammen

ALLAN *rejser sig*: Nej jeg bruger jo knap så mange fine ord som dig

Har jo ikke gået i skole det halve af mit liv

BENT: Ordene er vist det mindst forskellige ved os

ALLAN *finder det klogest at angribe*: Ja jeg er forskellig det er det der generer dig ikke?

Jeg skulle være nøjagtig som dig så kunne vi have det så hyggeligt

BENT: Mindre kunne gøre det

ALLAN: Men det kan jeg jo ikke engang leve op til jeg er slet ingenting værre end ingenting i dine øjne

Overhovedet ikke noget der ligner et menneske som dig selv vel?

BENT: Jeg foragter dig ikke nær så meget som du foragter mig

ALLAN *fortsætter sin rasen*: Jeg har sgu været nødt til at slås forstår du det? Jeg har ikke haft råd til alle dine falbalader alle dine fine tanker og fine samvittighed

BENT: Det er vel ikke min skyld

ALLAN: Er det min er det min egen?

Fordi jeg ikke har haft penge i røven siden jeg var spæd

BENT: Hvem har det?

ALLAN: Og selv om jeg havde kunne jeg alligevel ikke bare gøre som dig og være klog og fornuftig og blive bank-assistent og alt det der

Jeg kan ikke bare gå og ligeså pænt vente på i morgen og om fem år

Har sgu aldrig kunnet klare at være forrest og sådan noget pis

Hele tiden foran og sådan er det bare til jeg en dag ligger der med huller gennem hele kadaveret

BENT: Jeg troede du fra nu af ville til at leve anderledes?

ALLAN: Det er jo noget alle gerne vil tro på ikke også?

Sgu også mig selv somme tider selv om jeg ellers ikke er så forfalden til illusioner

Ikke som jer i al fald jeg mener alle de andre dommere og præster og psykologer som flere tusind gange har bedt mig om at ligne dem lidt mere

Fordi jeg er alt for begavet ikke også alt for klog til at være som jeg er ikke også og det er jo også det du mener ikke?

BENT *rejser sig*: Ikke til at være som du er men til at gøre som du gør

Det er du for klog til Allan

ALLAN: Tror du for helvede ikke jeg ved det?

Men sådan gør jeg nu engang

Jeg gør det bare

Forstår du det?

Jeg gør det og sådan er jeg og det er der ikke noget at gøre ved

BENT: Du skal nok finde ud af det

ALLAN: Af hvad blive millionær?

Det har jeg ellers knoklet for siden jeg var femten

Bliver sgu aldrig til noget

BENT *rører ved ham*: Du skal nok finde ud af at indrette

dig på en måde så du bliver tilfreds
 Måske både med dig selv og med os andre
 ALLAN *slår næsten berøringen af sig, men holder måske alligevel fast i ham*: Jeg håber bare ikke det er noget fis?
 BENT: Hvad for noget?
 ALLAN: Jeg kan ikke være her så
 Hvis bare du står og snakker til mig som et eller andet tilfælde
 BENT: Du kan være her
 ALLAN: Tør ikke
 Jeg tør sgu ikke
 Hvis ikke du regner mig for noget så er her sgu for farligt
 BENT: Du kan være helt tryk
 ALLAN: Tror du?
 BENT: Jeg lover dig det
 Endnu engang
 ALLAN *ler*: Du er sgu ikke så bange af dig Bent
 Går aldrig af vejen for et kraftigt løfte
 BENT: Og du holder aldrig op med at tvivle på at jeg holder dem
 ALLAN: Jojo *lille pause*
 Det ved jeg jo Bent *pause*
 Skal vi ikke ud i solen for faen?
 Ud i solen?
 Vil du ikke med og gå en tur?
 BENT: Du er ikke bange for at møde nogen?
 ALLAN: Vel snarere dig der skulle være bange for dine naboer eller hva?
 BENT: De hilser ikke på mig
 Men det kan være Lea ringer
 ALLAN: Kom nu mand
 De sender dig jo bare til mentalundersøgelse
 Det kan du vel tidlig nok få besked på
 BENT *indadvendt*: Lea ville ringe hvis det var
 ALLAN *råber*: Bent hør så for helvede efter hvad jeg siger
 Du skal ud nu kom så her
 BENT *ser lidt på ham*: Der var så dejligt oppe i køkkenhaven her i morges
 Mellem alle bladene var der fine hvide spindelvævstråde der glimtede af millioner af dugperler
 ALLAN: Jeg vidste jo det lige var noget for dig lad os så komme ud af buret
 BENT *går mod terrassen*: Jeg har altid syntes den her tid var den allerbedste
 Høsten
 Det er som om solens og jordens kræfter og menneskers arbejde så endelig har samlet sig og er blevet til et

3. SCENE

Borgmester Peter Bolls kontor. LEA kommer ind med kaffekopper. Hun har anbragt dem på et rundt bord, da PETER dukker op. Nok noget ekslateret, men på en behersket måde.

LEA: Skal jeg ikke få fat i noget blødt brød?
 PETER: Selvfølgelig har vi demokrati men jeg har trods alt aldrig forestillet mig at en mand som Simonsen skulle komme her og fortælle mig hvad jeg skal gøre
 Men du må hellere dække op til tre Lea
 LEA: Jamen det har jeg
 PETER: Simonsen kommer med *ser kopperne*
 Hvor vidste du det fra?
 LEA: Det vidste jeg heller ikke
 Men jeg troede
 PETER *har forstået før hun svarer*: Ja nej det synes jeg ikke Lea
 Det kan vi sgu ikke Simonsen kender dig

LEA *finder tobaksvarer frem*
 Var det ham der ringede?
 PETER: Nej
 Det var Meca
 Han ville jo ellers nok prøve at dukke op her som en trolde af en æske
 LEA: Ham tager du jo ikke alvorligt
 PETER: Det skal man da jo
 Han repræsenterer en stor gruppe mennesker
 LEA: Først og fremmest sig selv
 PETER: Nå ja, men
 Simonsen har skam været en god mand for sine medlemmer
 LEA: Arh
 PETER: Han kan jo bare ikke rigtig komme over at det er mig der sidder her
 Mig der får stemmerne det kan han jo aldrig tilgive mig
 LEA: Men det er jo altså dig der sidder her
 PETER: Nåja men det er bare temmelig besværligt nu ligesom jeg ellers var på vej til at ordne sagen
 At det sådan skulle udskrives
 LEA *smiler*: Det bliver hurtigt glemt
 Det er jo dig folk kan lide ligemeget hvad
 PETER *nærmer sig hende*: Og hvad med dig Lea?
 Glemmer du det også?
 LEA *urolig over hans tone*: Jeg har tilgivet dig Peter
 PETER *lægger en arm om hende*: Jo men jeg er da også bange for at du selv har noget af skylden for at det skete
 LEA *frigør sig halvvejs*: Nej Peter det mener du ikke
 PETER *tager fastere om hende*: Jo jeg tænkte over det her i nat
 At selvfølgelig gik han mig på nerverne Bent men jeg kunne vel nok have behersket mig hvis ikke der havde været andet
 Hvis ikke jeg i virkeligheden havde ønsket ham ad hekkenfeldt til for at få dig helt for mig selv
 LEA: Altså det er noget sludder Peter det ved du også godt
 PETER: Kan du ikke gøre for du er så sød?
 Er det det du siger?
 LEA: Kan vi nu ikke være alvorlige? *river sig løs*
 Det er trods alt ikke det rene pjank for mig
 PETER: Det er du heller ikke for mig
 Det har du aldrig været
 LEA *fjerner sig*: Har vi ikke været enige om at glemme alt om det der hva Peter?
 PETER: Jeg ved det godt Lea det er jo overstået
 Jeg prøver bare på at sige til dig at det er jeg ked af
 LEA *ser på ur*: Peter jeg skynder mig over efter noget brød ikke?
 PETER: Tror du ikke når nu det her er overstået?
 Tror du så ikke vi kunne snakke sammen igen Lea?
 LEA: Nej
 Det ved jeg ikke *tager i døren*
 Jeg vil ikke tænke på det nu
 PETER: Vi behøver ikke brød
 LEA *slipper døren*: Er der ellers noget?
 PETER: Vi skulle være stukket af fra det hele Lea
 LEA: Det gjorde vi altså ikke
 PETER: Hvorfor vil du ikke være med til det nu?
 LEA: Jeg kan ikke forstå jeg skal sige det
 Jeg holder faktisk af Bent så ligetil er det vel
 PETER: Ja jo
 Du må også undskylde *ler*
 Det er måske også bare sådan fordi jeg er lidt nervøs over det her
 LEA *går frem igen*: Jamen det tror jeg da også
 PETER: Men alligevel hvad nu hvis

Hvad ville du sige til at jeg nu tog dig i hånden og fløj med dig herfra og vi fandt et pragtfuld sted for os selv og kunne leve der sammen og aldrig mere vende tilbage?

LEA *vil nu tage det muntert*: Jo jeg kan godt se det

Det kunne være helt flot

PETER: Så ville du godt følge med?

LEA: Det bliver jeg vel næsten nødt til så

Når jeg først havde sluppet jorden

PETER: Og jeg idiot har ikke gjort det for længst

Det er jo det der er galt

Jeg skulle have været tyve år yngre nej jeg skulle have været en helt anden

LEA: Det behøver du ikke

PETER *ser lidt på hende, pludselig kølig*: Nej *ser på ur og går til sit skrivebord*

Helene skulle med flyveren her ved middagstid

LEA: Jeg ville i al fald godt have siddet og holdt dig i hånden hvis det kunne hjælpe

PETER *ser ikke længere på hende*: Ja det er godt Lea

LEA: Skal du ikke have en lille en i stedet for?

PETER *ryster på hovedet*: Hun er til at snakke med Helene

Tror jeg nok

For det meste

LEA: Du begynder bare med at sige at du straks genansætter Bent ikke?

PETER *fraværende*: Jo det ville nok gøre sig

LEA: For det er det du vil ikke?

PETER *tjekker sine papirer*: Jo jo

LEA *føler sig endelig snydt i spillet, vil gå*: Du kan altså ikke bruge mig til mere nu?

PETER: Nej tak *opfatter hendes bebrejdelse, ser på hende*

Vi tales ved om lidt Lea

Så snart *Der bliver banket på og LEA åbner for HELENE og SIMONSEN*.

LEA: Værsgo

HELENE *kommer ind fulgt af SIMONSEN. Hun har noget robotagtigt over sin måde at bevæge sig og tale på, men smiler meget sådan. SIMONSEN smiler ikke*.

HELENE: Dav Peter

Undskyld jeg sådan maser mig på

PETER *rækker hende sin hånd*: Du er hjertelig velkommen Helene

HELENE: Jeg havde jo ventet at træffe dig i aften

Men jeg vil da ikke tage herfra uden lige at hilse på dig

PETER: Jeg er ked af at jeg ikke hørte dig

Kunne ikke snige mig afsted fra et andet møde du ved hvordan det er

Goda Simonsen velkommen til

SIMONSEN *nøjes med at nikke. LEA står stadig i døren*.

HELENE *lige på, men stadig smilende*: Jeg hører du har

lidt hyr med en af dine medarbejdere

Hvad er den af Peter?

PETER: Værsgo og sid

Her værsgo

HELENE *sætter sig*: Hvad er han for en størrelse?

Bare en almindelig abekat eller har du faktisk alvorlige problemer?

PETER *ser på LEA, og hun går*.

HELENE *utålmodig*: Hvad siger du Peter?

SIMONSEN: Det er ikke så meget manden som håndteringen af hans sag

Det har gjort den virkelig alvorlig Helene

HELENE: Simonsen fortæller mig at det er korrekt hvad der har stået i aviserne

At du faktisk har afskediget en medarbejder for at have skrevet et par læserbreve eller hvad det var

Jamen fortæl mig nu det ikke er sandt Peter

SIMONSEN: Det er desværre lige nøjagtig sådan det forholder sig

HELENE *ler*: Nej I må ikke bede mig om at tro på det Der må jo ligge noget helt andet bag?

PETER *har lige sat sig*: Jo selvfølgelig Helene selvfølgelig gør der det

Det drjer sig jo om en af de fire mindre søer vi er så heldige at have i kommunen og hele historien går jo flere år tilbage i tiden

SIMONSEN: Mon ikke allerede vi har hørt nok om den slags der Boll?

PETER: Hvis du ville undskylde mig et øjeblik Simonsen

SIMONSEN: Jeg kan ikke se der er nogen grund til at spilde Helenes kostbare tid med at

PETER *taler op over ham*: Ser du Helene det som jeg syntes blev svært at leve med for nu at gøre det kort det var jo at denne her abekat som du kalder ham at han var ved at ødelægge hele vores samarbejde med landmændene for vi stod jo og var lige ved at have løst problemet med udledninger

Vi havde opnået at kunne snakke tillidsfuldt med hinanden og jeg må sige de gjorde en vældig effektiv indsats bønderne

Derfor ærgrede det mig ja det pinte mig sgu ærlig talt at han begyndte at mistænkeliggøre dem på den måde

Vi skal jo da også leve her allesammen og det var skammeligt som han svinede dem til

Ikke bare for deres egen skyld men han var jo også ved at kunne vælte hvad vi så møjsommeligt havde bygget op og derfor tænkte jeg at det her det kan vi sgu blive ved med at finde os i

Vi kan jo ikke have en ansat der ser det som opgave at sætte lus i skindpelsen og lægge gift ud for hvad vi ellers arbejder hårdt på at gennemføre

LEA *kommer ind med kaffe*.

HELENE: Sagligt set har du naturligvis ret

Men vi kan jo heller ikke se bort fra at det er lykkedes ham at give offentligheden et helt andet indtryk af forløbet

SIMONSEN *sidder og puffer til hende, mens LEA skænker op*.

HELENE: I offentligheden står han som idealisten

Som den virkelige miljøforkæmper

Som manden der er oppe mod et forstokket magtapperat

Det har han gjort ganske dygtigt det må du også indrømme Peter

Han er vel iøvrigt ikke en af vore?

SIMONSEN *bliver ved med at puffe og gøre tegn. PETER også meget utilpas over LEAs tilstedeværelse, og besvarer hendes mistænksomme blik med en beroligende blinken*.

HELENE: Hva Peter? *forsøger at undertykke en pludselig hidsighed*

Er der noget jeg kan hjælpe dig med Simonsen?

SIMONSEN: Øjeblik

LEA *skynder sig ud*: Værsgo

PETER: Tak skal du ha Lea

SIMONSEN: Det var Bent Jensens kone

HELENE: Bent Jensen?

Nå ja

Men jeg er ikke helt sikker på at jeg forstår hvad det har med sagen at gøre *mildere, til Peter*

Et sted som her kan I vel dårligt undgå at være i familie på en eller anden måde *skubber kaffen fra sig*

Hvor kom vi fra?

SIMONSEN: Boll har klumret godt i det

Det er jo hvad det drejer sig om

PETER *byder på tobak*: Vil du ryge Helene?

Simonsen?

HELENE *ryster kort på hovedet*: Jeg er måske nødt til at

give Simonsen ret Peter
 Det er virkelig meget uheldigt
 Jeg har faktisk svært ved at komme i tanker om noget der kunne have passet os dårligere lige nu
 SIMONSEN *nyder både kaffe og cigar*: Nej nemlig
 Det er en skandale det er vi nødt til at sige til dig Boll
 Det kan koste os allesammen dyrt i mange år
 HELENE *efterhånden tilbøjelig til at se bort fra Simonsen*: Nu tror jeg heller ikke vi har brug for at se sortere på det end højst nødvendigt
 SIMONSEN: Lokalt ser det sgu sort nok ud det er jeg da i hvert fald nødt til at sige
 Her lokalt må vi allerede nu se i øjnene at vi ikke kan vinde næste valg med den borgmester vi har ikke efter det her
 Det er tilliden det er galt med det er der den knirker
 Og uden tillid går det jo bare slet ikke
 Ja det er trist at måtte sige Boll
 HELENE *ser kort på Simonsen*: Jeg tror næsten du har depressive tilbøjeligheder
 Selvfølgelig vinder Peter sit valg som han plejer
 Desuden har vi mig bekendt ikke nogensomhelst andre her i kommunen som man kunne tage bare en lille smule alvorligt som borgmesterkandidat
 SIMONSEN *krymper sig*.
 PETER: Vi må jo se at få ham genansat
 HELENE: Det er klart
 Men jeg er bange for at det ikke er nok
 PETER: Du tænker vel ikke ligefrem på erstatning også?
 HELENE: Gud fri mig vel nej
 Han skal selvfølgelig genansættes på en måde så det fremgår ganske klart at du udviser storsind alene ved at ville se ham
 PETER: Det kan blive svært at få ham selv til at forstå det
 HELENE: Det må du dog kunne klare Peter
 Det er naturligvis helt uomgængeligt at få ham genansat med det samme men som sagt er det næppe tilstrækkeligt
 Han skal også indenfor alt for længe fyres igen
 For jeg tror ikke det vil være klogt af os at gå til valg med nogensomhelst lig i lasten på dette her område
 Vi må forinden overbevise vælgerne om at denne her mand var en kværlant som selv ikke den mest tålmodige kunne have med at gøre
 PETER *måske lidt ironisk*: Og hvordan gør vi så det Helene?
 HELENE: Ja det hedder jo samarbejdsvanskeligheder men du må se at strikke noget sammen som virkelig kan holde denne gang
 Gør du det vil vi selvfølgelig støtte dig med fuld kraft det siger sig selv *rejser sig*
 Men det skal helst gå temmelig hurtigt
 PETER *rejser sig belevent*: Jeg skal tænke over det
 HELENE: Ja vil du ikke?
 Her i weekenden og ring så til mig på mandag og fortæl mig hvordan du vil gøre det
 Det med genansættelsen må du naturligvis ordne allerede i dag *stikker hånd ned til Simonsen*
 Farvel tak for denne gang
 SIMONSEN *kommer på benene*: Farvel
 HELENE *giver Peter hånd*: Farvel Peter det var hyggeligt at se dig
 PETER: I lige måde Helene og god rejse
 HELENE *vender sig mod døren*: Du forstår vel også Simonsen at vi nu har brug for ro omkring denne her sag?
 Jeg ville blive frygelig skuffet hvis den endnu engang blev udsat for offentlig kritik af et af vores medlemmer og det er jeg da sikker på at dine kolleger i fagbevægelsen også ville blive *smiler til Peter*
 Held og lykke Peter

HELENE *går ud*. SIMONSEN *lister afsted*.
 PETER: Farvel Simonsen
 SIMONSEN: Farvel Boll
 PETER *holder hænderne op om hovedet*. LEA *kommer ind snart efter*.
 LEA *i døren*: Hvordan gik det? *lukker døren, venter lidt*
 Hvordan gik det Peter?
 PETER *vender sig mod hende*: Joh det gik da godt
 LEA: De var enige med dig?
 PETER: Jaja
 Om hvad?
 LEA: Ja vel at vi bare skal se at få det hele overstået hurtigst muligt så vi kan glemme det igen?
 PETER: Ja netop
 LEA: Åh hvor vil det være en lettelse
 Det har jo altså ikke været ret nemt for mig at komme igennem de her dage
 PETER: Du har skam klaret det fint Lea
 LEA *tager ham spontant i armen, glad*: Og de var heller ikke alt for onde ved dig?
 PETER: Ved mig?
 Nej da
 LEA: Du ser lidt ked ud af det?
 PETER: Nåja det er bare det kan måske blive svært at få Bent tilbage uden videre
 Ja du kender ham jo
 LEA *slipper ham, træder tilbage*: Når du beder ham oprigtigt om at undskyldte
 PETER: Du må sgu hjælpe mig Lea
 Jeg vil køre ud og snakke med ham allerede her i eftermiddag
 For han vil vel ikke herind
 LEA: Ikke på besøg
 PETER: Nej
 Men kunne du så ikke køre hjem med det samme?
 Kunne du ikke prøve at bløde ham lidt op først?
 LEA: Jeg vil selvfølgelig gøre hvad jeg kan for at få det i orden Peter
 PETER: Tror du du kan?
 LEA: Jeg skal virkelig gøre alt hvad der er menneskeligt muligt det kan jeg love dig
 Og når jeg nu også kan sige at Helene Ring synes han bare skal tage og komme tilbage ikke?
 PETER: Det ville være godt for allesammen hvis det kunne lykkes dig Lea
 Jeg vil sgu være dig megen tak skyldig
 LEA: Jeg siger også tak til dig Peter
 Også på hans vegne
 PETER: Nej derfor ingen Lea
 Jeg gør jo blot hvad der skal gøres

II AKT

1. SCENE

Det er først på eftermiddagen. Højt gyldent lys over terrassen. Stuen er tom, men telefonen ringer. Over sofaryggen ligger LEAs kimono. Hun kommer løbende ind i bikini.

LEA tager telefonen: Det er Lea

Hallo

Hun er kommet for sent. Lægger på. Ser på ur og belaver sig på at gå ud igen. Hører så trin, standser. BENT kommer frem gennem udestuen. Han har skiftet til en hvid sweatshirt og marineblå shorts.

LEA råber: Bent

Hvor har du været?

BENT i åbningen, meget glad: Du er taget hjem Lea?

LEA: Jeg har ventet på dig i flere timer

Peter kan være her hvornår det skal være

BENT: Her?

LEA: Jeg ville så gerne have snakket med dig først

Hvor har du været?

BENT vender sig mod Allan som nu når frem: Vi har sidder nede ved søen

Ja Lea

Det er jo Allan som er her

Du ved jeg fortalte dig

Allan Mogensen

Det er Lea

ALLAN iagttager hende både som kønsobjekt og mulig fjende: Davs

Du nyder nok solen?

LEA er stum. Hun træder baglæns og får fat i sin kimono. Forsøger at tage den på så upåfaldende som muligt.

BENT: Allan kom her i formiddags og jeg har sagt til ham

ALLAN: Når man hører en god gammel ven er i knibe ikke?

BENT ser at Lea stadig ikke kan bruge tungen: Allan hvis du

Vi må lige snakke et øjeblik

ALLAN går straks: Klart

Jeg må godt lægge mig ud på dit tæppe ikke Lea?

BENT råber efter ham: Du kan måske finde nogen hindbær oppe ved skellet

LEA: Det er for meget

BENT: Hvad var det med Boll?

Hvad vil han?

LEA: Se nu først at få ham der sendt afsted Bent

BENT: Lea lad os snakke om Allan senere om lidt

Jeg skal lige høre hvad skete der?

LEA: Nej

Jeg vil ikke have ham her

BENT: Lea han gør ikke

Han er jo en gammel ven

LEA: Jeg kan ikke have ham

Ikke også have ham gående ikke i dag

En voldsforbryder en morder

BENT: Så tag det nu lidt roligt

Det der er jo helt vildt

Du kender ham jo slet ikke

LEA: Er du blevet fuldstændig vanvittig?

Vil du ikke godt få ham til at gå nu?

BENT: Han bliver her ikke så længe men jeg har lovet ham

LEA: Det er jo garanteret også ham med røveriet inde i banken

BENT: Jeg har lovet ham han kan

LEA: Altså det vil jeg skide på Bent

BENT: Lea

LEA: Er du klar over at din ven her i formiddags stod inde i banken og skød på personalet?

BENT: På væggen

LEA: Det har han måske selv fortalt dig?

BENT: Jamen hvem har sagt det var ham?

LEA: Selvfølgelig var det ham

BENT: Og pistolen det har han faktisk selv sagt til mig

LEA: Hvad har du lovet ham?

BENT: Han er slet ikke bevæbnet længere

LEA: Hvad fanden har du lovet ham?

BENT: Du skal i al fald ikke være bange

LEA: Nej du tror selvfølgelig fuldt og fast på ham

BENT: Ja

Ja jeg gør og han skal også overnatte her

Og jeg har også lovet ham at du ville tage det pænt

LEA ler grædefærdigt: Jeg vil også varte ham op ikke?

I de næste fjorten dage og vaske hans tøj og slikke den af på ham har du ikke også lovet ham det? tier nogen sekunder, synker

Så kan det snart være ligemeget

BENT: Du mener jo heller ikke der er nogen som helst fornuft i at holde et så begavet menneske indespærret i årevis vel?

LEA pause: Jeg vil prøve så at lade som om han ikke er her hvis du til gengæld

BENT: Hvordan gik det så?

LEA: Hvis du vil gøre hvad jeg beder dig om?

BENT: Hvad er han ude på?

LEA: Nå men så vil jeg heller ikke have din søde ven i huset

BENT: Hvem?

Hvad er der nu?

LEA: Kun hvis du også vil rette dig efter mig

BENT: Efter Boll ikke?

Det er det det drejer sig om?

LEA: Nej efter mig

Efter hvad jeg virkelig føler og er dybt overbevist om du skal gøre Bent

Og det er iøvrigt det samme som Helene Ring også synes

BENT: Hvad sagde hun?

LEA: Vil du eller vil du ikke?

BENT: Hvad?

Hold nu op

LEA: Vil du love mig det

BENT: Det er for barnligt Lea

LEA: Ja eller nej?

BENT: Jeg kan sgu da ikke love noget med bind for øjnene

LEA: Så snakker vi ikke mere før morderen er ude af huset

BENT: Lea det er mit liv du pjatter med

LEA: Vil du lytte til mig eller hva?

Ellers kan jeg jo ligeså godt forsvinde selv

BENT: Ja selvfølgelig vil jeg det

LEA: Lov mig det

BENT: Jaja

LEA: Det er kun op til dig så er hele problemet løst

BENT: Nå

LEA: Helene Ring mente jo nok også at Peter har kvajet sig

BENT: Tør siges

LEA: Og at han straks skulle tilbyde dig at vende tilbage

BENT: Javel

LEA: Det er det han kommer herud for at bede dig om Bent

BENT ler lidt: Det bliver jo interessant

LEA: Hvad mener du Bent?

BENT: Hvis ikke du ved det så vil du jo altså snart få det at se
 LEA: Helen Ring mente altså også at der ikke er grund til at gøre mere ud af sagen når den nu rettes så hurtigt
 BENT: Mente hun det?
 Var du selv til stede da hun sagde det?
 LEA: Nej men der er altså ikke mere støtte at hente hos hende
 Bent sådan er det altså
 BENT: I så fald er der jo andre veje
 LEA: Og kloakker
 Ja at slide sig op med klager og protester og slide mig op også
 BENT: Vi har trods alt også et retsvæsen
 LEA: Bent tag nu bare og sig ja til Peters tilbud og lad os få det overstået
 BENT: Du er meget optaget af hans sjælefred hva?
 LEA: Vil du ikke godt for min skyld?
 BENT: Det er jo ikke dig der beder mig om det
 LEA: Jo det er mig
 Det er netop mig
 Og du lovede at du ville lytte til mig
 BENT: Holder du ikke snart kæft med det der dumme vrøvl?
 LEA: Du lovede det
 BENT: Selvfølgelig gjorde jeg for fanden da ikke det
 LEA: Så du lyver dig fra det
 BENT: Jeg skal prøve at forklare dig hvad at love er for noget det er åbenbart nødvendigt
 Det er først og fremmest ikke noget man kan presses til
 LEA: Ikke af mig men ham derude
 Hvad du lover ham endda på mine vegne det gælder
 BENT: Jeg har ikke sagt andet end at han kan overnatte
 LEA: Mens han holdt pistolen mod din nakke?
 BENT: Han har ingen pistol
 Trænger det ikke snart ind Lea?
 Han har ingen pistol
 LEA: Du synes jeg er så forfærdelig dum?
 Slet ikke til at snakke med for alvor vel Bent?
 Det ville være helt umuligt for dig bare en gang at rette dig efter et råd der kom helt hernede fra en lille dum so som mig
 BENT *som en undskyldning*: Som om jeg ellers ikke har gjort det
 LEA *griber fat om ham*: Bare du vil gøre det her nu så kan du bestemme alt andet
 BENT: Jamen jeg kan jo ikke
 LEA: Det er så let som ingenting bare sig ja
 BENT *bliver mør*: Jeg har jo allerede sagt til Meca at det ikke bare sådan
 LEA: Og hun betyder også mere end mig?
 BENT: Det vil jo stå i avisen Lea og jeg har også aftalt med Simonsen at vi fører sagen til
 LEA: Du kan ikke aftale noget med ham
 BENT: Det er jo heller ikke ham
 Det er jo også mig selv ikke?
 Jeg har jo givet ham mit ja givet ham mit ord
 LEA: Hvad for noget?
 BENT: Det kan jeg jo ikke være bekendt at svigte
 Over for mig selv
 LEA: Hvad med mig Bent?
 BENT: Du må ikke bede mig løbe fra det jeg har sagt fra den ene time til den anden
 LEA: Jeg beder dig være min mand og ikke nogen andens
 BENT: Tror du ikke også helst jeg vil have det overstået?
 Jeg er da også træt af at gå her og skrive for mig selv
 LEA: Det vil jo ikke gå ud over din ære Bent tværtimod
 Peter vil jo give dig en undskyldning

BENT: Det ville være billigt at slippe for ham
 LEA: Og det ville være en kæmpelettelse for dig at tage imod den
 BENT: Ja det ved jeg ikke
PETER kommer ind, fulgt af ALLAN. LEA flytter sig hurtigt fra BENT. PETER standser op, ALLAN stiller sig foran og præsenterer.
 ALLAN: Borgmesteren
 PETER: Det er sgu fornemt Bent
 Sådan at have en mand til at tage imod så snart man står ud af bilen
 BENT: Nå nej det er ikke
 PETER: Sig nu ikke at du tværtimod har ham som udsmitter *smiler til Allan*
 Det var jeg da lige ved at tro et øjeblik
 I min forskrækkelse da du dukkede op bagved
 ALLAN: Bent smider ikke nogen ud som kommer her og vil snakke med ham
 PETER: Næh nej en bror måske?
 LEA: Det er bare en gæst Peter
 PETER: Dav igen Lea *giver hånd*
 Og goda Bent
 BENT: Ja goda
 Du er
 Naturligvis
 PETER: Tak skal du ha
 Og du ved hvorfor du er her?
 Lea har vel allerede
 BENT: Ja
 PETER: Så du har haft lejlighed til at overveje din stilling og du er måske allerede nået frem til hvad du vil svare mig?
 LEA *hurtigt*: Det er du næsten ikke Bent?
 PETER *ligeså hurtigt*: Men før jeg hører det er der nu alligevel et par ting jeg gerne ville have sagt
 BENT: Ja værsgo
 Vil du ikke sidde?
 PETER: Der er visse samtaler man bør føre stående synes du ikke Bent?
 BENT: For min skyld gerne
 LEA *har opfordret ALLAN til at forsvinde med tegn, som han tillader sig at opfatte og besvare som en flirt.*
 ALLAN: Vi kan vist godt sætte os med det samme?
 PETER: Det jeg allerførst ville sige til dig Bent det er jo simpelthen at jeg har begået en fejl
 Helt utilgiveligt jo jo
 Men derfor vel ikke kun til skade
 Vi kan jo lære noget af den her sag ja måske også dig Bent
 Men selv er jeg allerede blevet nødt til at tænke over flere ting
 Ja forureningsspørgsmålet du har ret
 Vi kan ikke tage det alvorligt nok det går ikke med alt for stor tålmodighed og det vil jeg takke dig for Bent
 Men hele folkestyret sgu også
 Ja jeg vidste det jo også godt inderst inde at vi inden for vore egne rækker inden for selve vore offentlige institutioner har brug for kritik
 Skarp kritik ja vi kan slet ikke undvære det ellers stivner vi
 ellers dør selve det levende demokrati
 Vi kan ikke undvære folk som dig
 Vi kan overhovedet ikke undvære dig Bent
 Så derfor vil jeg bede dig tænke på dit skal vi kalde det dit fravær?
 Tænke på det som et mareridt der aldrig har fundet sted i virkeligheden
 LEA *har fjernet sig så langt fra ALLAN som muligt, men nærmer sig nu fra den anden side BENT, som stadig ikke rigtig ved hvad han skal gøre af sig selv. Hun tager ham ligesom*

beroligende i armen.

LEA: Vi længes vist allesammen efter at vågne op af det mareridt ikke Bent?

BENT *virkelig tvivlrådig*: Jamen hvordan?

PETER: Det skal jeg sige dig Bent

Du møder mandag morgen på mit kontor og så følger jeg med dig ned i afdelingen og holder en lille tale for dine kolleger

Og fem minutter efter er alt sgu ved det gamle det lover jeg dig

BENT: En tale?

PETER: Ja vel nogenlunde den samme jeg nu har holdt for dig her eller har du andre?

BENT: Men den fulde indrømmelse af din fejl?

PETER: Kære Bent det er klart

Du kan få alle de indrømmelser og undskyldninger du kan bære

Jeg skal såmænd gå i knæ hvis du ønsker

BENT: For min skyld kan det formuleres ganske kort og kollegerne kan jeg godt selv snakke med

Jeg er tilfreds med bare at få det ud i en pressemeddelelse

PETER: Nå

Jamen det kan vi jo så snakke om på mandag Bent

BENT: Den skal jo nødvendigvis ud før jeg kan møde

PETER: Herregud Bent

Jeg troede vi to havde haft nok at gøre med de aviser

Lad os dog nu holde dem udenfor

BENT: Nej

PETER: Har du ikke hørt om bankrøveriet?

Det bliver da det folk vil læse om i de her dage og sgu ikke et eller andet højtideligt bøvs fra os to Bent

Det må du ikke tro

Og så meget desto bedre

Det skal vi jo bare være bankrøveren taknemmelig for

Så vi i fred og ro kan komme i gang med vores arbejde og få den pæne sø du har hernede gjort ren

BENT: Ja

Men det kan jeg ikke gå med til

Af principielle grunde

LEA: Bent

Kan det ikke være ligemeget?

BENT: Nej

ALLAN: Bent

BENT: Ja?

Hvad er der?

ALLAN *rejser sig, peger mod terrassen*: Kom lige med et øjeblik

BENT: Hvad er der?

ALLAN: Nå jeg vil bare

Ikke fordi jeg skal blande mig

BENT: Sig det nu

Her

ALLAN *sætter sig*: Okay også ligemeget

LEA *vil nu se på Allan*: Nej hvad var det?

ALLAN *signalerer: »ikke noget«*.

PETER *har haft tid til at skifte stil* Jeg må hellere sige det rent ud Bent

Jeg vil ikke have mere offentlig ståhej om det her

BENT: Det kan du ikke undgå

PETER: Når de kommer og spørger skal jeg nok finde på noget

BENT: Og når de kommer og spørger får de hele historien en gang til også om det her

PETER: Hvis jeg nu var din far Bent

For jeg har jo alderen

Ja så ville jeg sgu blive gal på dig og stikke dig en lussing og sige hold op med at skabe dig

BENT: Det er din tur til at få lussinger hvis der skal falde

nogen og det skal der åbenbart

Vi kan ligeså godt med det samme holde op med at samtale nok så stående

Om vi så stod på hovedet til i morgen tidlig

PETER: Jeg har heller ikke mere jeg vil sige til dig lige nu

BENT: Godt

Der bliver banket på yderdøren. ALLAN rejser sig og vil gå ud, LEA følger ham nogen trin, men lader ham så gøre det.

PETER: Jeg vil ringe til dig i morgen

Så har du tænkt dig om en gang til

BENT: Mit svar er og bliver nej

LEA: Bent vent nu

BENT: På mine betingelser

Ellers er det nej i dag og i morgen og på mandag

Forstår I det snart?

LEA: Bent

BENT: Ti så stille i det mindste

PETER: Det vil blive svært for dig

Det er jeg nødt til at advare dig om

BENT: Det vil du selv gøre hvad du kan for ikke?

PETER: Nej nej

Men sådan er det jo

Sådan virker tingene nu engang

Men det vil du jo så opdage

BENT: Du tror altså ikke jeg kan få et ligeså godt job andre steder?

PETER: Jeg ved det Bent

BENT: Og jeg kan fortælle dig at det har jeg allerede

PETER: Er du sikker på det?

ALLAN *kommer ind med Simonsen, modvilligt.*

ALLAN *taler undervejs til ham*: Vi har ikke flere bajere hvis det er det

SIMONSEN: Goda goda

PETER: Vi løber nok ind i hinanden både her og der

SIMONSEN: Har også et lille ærinde Boll

PETER: Jeg er ikke kommet så langt med mit

SIMONSEN: Nånå nej

PETER: Så det kan være du alligevel bliver borgmester *begynder at gå*

Nå jeg må afsted

Farvel allesammen

LEA: Jeg følger dig ud

PETER *vender sig mod hende*: Nej Lea

LEA: Jeg vil bare lige

PETER: Nej Bliv bare her

Vi bliver allesammen hvor vi er ikke?

Så må vi se hvad vi hver især kan få ud af det

PETER *går. LEA søger langt væk fra de andre. Stiller sig med ryggen til dem.*

BENT *til Simonsen*: En skam du ikke var her et øjeblik før

SIMONSEN: Du gav ham ren besked Jensen?

BENT: Ja naturligvis men jeg ville også gerne have haft dig til at brkræfte tilbuddet om arbejde

SIMONSEN: Han klarer nok alligevel skærene en gang til Boll

BENT: Indtil den dag der falder dom i sagen

SIMONSEN: Ja nemlig Jensen der vil gå en tid

Han skal nok få noget strikket sammen

BENT: Hvad skulle han have at strikke med?

SIMONSEN: Det ville selvfølgelig have været lettere for ham hvis han havde fået dig i rusen i dag

BENT: Hvad er det du snakker om?

SIMONSEN: Nå den har du ikke luret Jensen?

Jeg troede måske fruén havde fået færten?

LEA *vender sig hurtigt*: Hvad har jeg?

SIMONSEN: Åh jeg tænkte fru Jensen du færdes jo med Boll så det kunne være du ligesom havde lugtet til hans rævekage?

LEA: Hvad er det du beskylder Peter for?
 BENT *efter SIMONSENs tøven*: Kom nu bare med det
 SIMONSEN: Nå jamen det var jo ikke andet end at Boll så gerne ville have dig tilbage for at få noget mere på dig
 LEA: Det er løgn Simonsen
 Du skulle holde din beskidte kæft det er jo løgn
 LEA *skynder sig igen væk fra dem, denne gang helt ud på terrassen. ALLAN følger så efter og stiller sig ved siden af hende. Lidt efter igen ses de tale sammen.*
 BENT: Ja personligt tror jeg det gerne
 SIMONSEN: Tænkte jeg også nok Jensen
 BENT: Men hvorfor har du ikke sagt det før nu?
 Jeg var jo næsten lige ved at hoppe på den
 SIMONSEN: Du tog ikke telefonen
 Ja for der var også noget helt andet jeg lige skulle sige til dig
 BENT: Ja?
 SIMONSEN: Jo det her med at arbejde inde ved os du ved
 BENT: Jeg er klar til at gå i gang
 SIMONSEN: Ja den går jo ikke sådan for alvor Jensen
 Men det havde du vel også selv tænkt dig til?
 BENT: Hvad går ikke?
 SIMONSEN: Det får vi jo ikke lov til
 Det forstår du nok
 BENT *stadig undrende*: Jamen løber du nu fra det?
 SIMONSEN: Nej nej
 Nej det er jo højere oppe Jensen
 Jeg har fået sådan ligesom et lille vink forstår du og så betyder det jo ikke så meget hvad vi to sådan har moret os med at sidde og aftale over en bajer her i formiddags
 BENT: Og det kommer du og fortæller mig nu
 Nu
 SIMONSEN: Du tog ikke telefonen
 Men så tænkte jeg alligevel jeg må hellere lige køre ud så vi har helt rene linjer
 BENT: Hvor hensynsfuldt af dig
 SIMONSEN: Nå jo men det syntes jeg nu alligevel jeg skyldte dig Jensen
 Jeg skal nemlig sige dig jeg har en smule tilovers for dig
 BENT: Ja det har jeg forstået
 SIMONSEN: Jo for du er en gennemhæderlig mand Jensen
 Og dem har vi da ikke for mange af nutildags har vi det?
 BENT: Nej du har fuldkommen ret
 SIMONSEN: Ja nemlig og sådan et par stykker som os to
 Jensen vi er nu engang dem der altid bliver flået når de store skal have sig et måltid
 BENT: Jeg synes Boll sagde at du selv var på vej til at blive borgmester?
 SIMONSEN: Hvis jeg var dig så ville jeg snart holde op med at gå alt for meget efter hvad Boll siger
 BENT: Hvis han virkelig lyver konsekvent må det vel være en fordel for dig
 Så kan han jo afsløres så tit du vil
 SIMONSEN: Hvad skulle det hjælpe mig Jensen?
 Det viser jo kun hvor godt han sidder der Boll
 Ham der virkelig har magten ikke også det er jo ham der kan tillade sig at sige et i dag og noget andet i morgen uden at risikere den mindste smule ved det
 Har du ikke regnet den ud endnu Jensen?
 BENT: Jeg har fundet ud af at en hel del forsøger sig på den led
 SIMONSEN: Men vi andre slipper aldrig fra det længe nok
 Det er jo fejlen Jensen det ved du også
 LEA *kommer hurtigt ind*: Nå det er dig der har et job til Bent?

SIMONSEN: Hvabehar fru Jensen?
 LEA *til Bent*: Ja jeg har jo ikke hørt om det før nu *til Allan*
 Hvis det da er rigtigt
 BENT: Nej ja
 Jeg nåede ikke
 LEA: Altså det du sagde til Peter? *til SIMONSEN*
 Og hvad er det så for et job?
 BENT: Det var ikke noget Lea
 LEA: Ikke noget?
 SIMONSEN: Nej nemlig fru Jensen
 Men nu vil jeg heller ikke forstyrre et sekund længere
 BENT: Det er helt i orden Simonsen
 SIMONSEN *tripper lidt sidelæns afsted*: Men hvis jeg lige skulle give dig et godt råd
 Så skulle du tage og pakke din ransel
 Det ville være en knippelgod ting for dig at gøre Jensen
 BENT: Nej du får mig ikke til at rejse
 Jeg bliver her til jeg er færdig med jer
 SIMONSEN: Jamen det er jo også din egen sag Jensen
 Jeg har nu tænkt på at liste herfra inden så længe måske
 Farvel farvel
 SIMONSEN *går. LEA synker sammen i sofaen. ALLAN kommer langsomt ind fra udestuen.*
 ALLAN: Jeg advarede dig mod ham der
 BENT: Alligevel ikke den værste
 På sin egen måde endda så godt som ærlig
 ALLAN: Takket være sin store intelligens
 BENT: Det kan godt være
 ALLAN: Du tager det sgu pænt
 BENT: Jeg har det fint
 ALLAN: Så behøver vi andre vel heller ikke ligne et dødsfald?
 BENT: Hvad var det du ville sige?
 ALLAN: Mig?
 BENT: Da Boll var her?
 ALLAN: Ikke noget pis på ham
 BENT: Nej hvad var det?
 ALLAN: Nu skal vi sgu ikke have ødelagt humøret med ham igen
 BENT: Du ville sige jeg skulle give mig ikke?
 ALLAN *lidt genert*: Vel noget i den retning
 BENT: Du ville redde mig igen Hva?
 ALLAN *munlende*: Jeg kunne bare mærke ham der Boll
 ham kan du alligevel ikke klare
 Ingen grund til at fortsætte så
 BENT: Du kan tro der er og jeg glæder mig
 ALLAN *ler*: Altid noget Bent
 Sådan set det meste
 LEA *rejser sig, ser på Allan*: Ja det er dejligt ikke?
 Vi har virkelig grund til at være glade
 BENT: Ja det har vi da Lea
 Vi er fri
 Endelig helt fri og uafhængig og det skal vi da fejre ikke Allan?
 Også at du er kommet du er jo også fri ikke?
 Så skal vi have noget godt at spise ikke vi skal have en lille fest og så glemmer vi Boll og Helene Ring og så kan de ellers vente sig
 For nu kan jeg slås
 Nu er jeg endelig fri til at slås for alvor
 LEA *holder sig for ansigtet*: Ja ja ja hold nu op
 BENT: Vær nu også lidt glad Lea
 Hvad skal vi ha?
 Du er med på at lave lidt lækker til os ikke?
 Og så skal vi have noget at drikke
 Ja vi kan jo hjælpes ad alle tre
 LEA: Måske noget at drikke det er jeg med på
 Telefonen ringer.

BENT: Godt
 Men lad os så komme i gang
 Allan og jeg kører ud og køber ind
Da ingen andre gør det, tager ALLAN telefonen.
 ALLAN: Hos familien Jensen
 Ja hej skat
 Det går sgu da strålende
 Kigger du ikke ud og drikker et glas med os?
 Nååå så siger vi det
 Jaja helt sikkert
 Ja han kommer øjeblik til Bent
 Det er Meca
 BENT tager røret: Ja
 Nej nej ikke spor tværtimod
 Fordi jeg er fri
 Ja skriv bare det
 Det kan du bande på
 Ja jeg er fri og der bliver krig
 Giv dem bare den
 Jeg er fri og der bliver krig

2. SCENE

Det er ud på aftenen. Der er blevet mørkt udenfor, næsten, et rødt skær over solnedgangshimlen, til højre, spejler sig endnu i udestuens glas. ALLAN, BENT og LEA sidder ved spisebordet, måltidet er så godt som overstået, men de har vin, og ALLAN er ved at slikke det sidste af desserten i sig. BENT har fået lange bukser på, og LEA en kjole der klær hende smukt. Stemningen holder sig temmelig let, tenderer hele tiden mod det blot diverterende.

LEA skænker for Allan: Værsgo Bent?
 BENT: Joh
 ALLAN: Smagte sgu dejligt Lea
 Det hele
 LEA skænker for sig selv: Ja tak selv det var jo ligeså meget dig
 BENT: Og hvad med mig?
 LEA lige før hun nipper: Også ros til dig
 ALLAN: Du er jo skideskrap med sådan en kartoffelkniv Bent
 Skål med dig
 LEA strækker hals for at kigge ud: Har I set hvor flot der er endnu?
 BENT ser i stedet på ur: Skulle Ina Ikke snart være hjemme?
 LEA: Du siger da ikke du er bekymret for hende?
 ALLAN: Ville jeg sgu da være hvis hun ligner sin mor
 LEA: Bent plejer bare ikke at lægge mærke til om hun er her eller ikke
 BENT: Sidder du og siger jeg er en dårlig far?
 LEA: Nej jeg siger faktisk du slet ikke er en far
 BENT ler: Utroligt
 Jeg som har elsket min datter ja måske endda alt for højt og inderligt lige fra det øjeblik hun blev født
 LEA: Ja fra det øjeblik og lige til hun begyndte at kunne få børn selv ikke?
 ALLAN: Så er det vel også bedst han holder fingrene lidt fra hende ikke Bent?
 BENT: Så vidt jeg kan forstå er der ikke ret mange andre der gør
 LEA: Hun er glad for ham hun har
 BENT: Hvem?
 LEA til Allan: Der kan du selv høre
 Det ved han ikke engang
 Han hedder Rune

Åh sådan en sensommeraften de har det sikkert vidunderligt
 ALLAN på sin naive måde: Man skulle være ung og hedde Rune eller sådan noget
 LEA: Du har nok fået din del
 ALLAN: Aldrig den slags sgu aldrig noget med sensommeraftner
 BENT: Du kan jo ikke huske Allan
 Du var omringet af tøser både aftner og nætter og længe før nogen af os andre turde så meget som røre ved en af de små engle
 ALLAN: Omringet?
 Har jeg sgu aldrig lagt mærke til og dig hvad med dig?
 Det var jo sådan nogen som dig de løb efter
 Pænt tøj og alt det der ikke Lea?
 LEA: Det kunne vel nogen gange hjælpe
 BENT: Ikke mig åbenbart
 Jeg gik og kiggede efter en i årevis og sendte hende hele tiden små tegn på min glødende betagelse
 Ganske forgæves
 Men det var selvfølgelig også meget små tegn og meget forsigtige
 Iøvrigt også fordi en eller anden havde sagt til mig at du betragtede hende som en af dine
 Ja jeg troede selvfølgelig ikke på hun for alvor kunne se nogetsomhelst i sådan en grov karl som dig
 Men derfor kunne det godt være du mente hun hørte til i dit revir
 LEA: Og den lille elsker var bange for sit skind?
 ALLAN: Som om jeg gik rundt og slog på folk
 BENT: Heller ikke for tævenes skyld
 Men man risikerede jo en forfærdelig ydmygelse
 ALLAN: Det er løgn det der Bent det ved jeg bare
 Jeg mener du kan beskyldte mig men ikke for det der
 LEA: Du har aldrig været spor voldelig er det det jeg skal tro
 At du har klaret dig helt uden i din branche?
 ALLAN: Det er jo noget andet for faen
 Hvis det er nødvendigt
 BENT: Det er rigtig nok Lea
 Jeg har set ham banke nogen men ikke nej ikke mere end nødvendigt som du siger
 Jeg kan huske en gang
 Det var nu ikke noget med piger det var længe før
 Men der var en eller anden der var gal på dig og råbte efter dig og blev ved og blev ved og du prøvede først at gå din vej men han fulgte efter og fortsatte og man undrede sig både over at han turde og at du ingenting gjorde
 Før lige pludselig
 Det var som et lyn fra en klar himmel du vendte dig imod ham og stak ham en smældende lussing
 Og han blev stum
 Og han sank sammen helt i knæ tror jeg og du stod lidt og ventede men han krøb bare baglæns med store tårer i øjnene og han fik sig så drejet og stak af
 Det var det
 Det var det ingen af os i al fald ikke jeg havde lyst til at blive udsat for
 Vi stod og syntes det var så skrækelig synd for ham men beundrede jo samtidig dig
 Fordi du kun vappede ud efter ham en gang og især fordi du slet ikke gjorde noget for at udnytte situationen
 Det var fuldkomment nøgternt
 Beskedent på en måde
 ALLAN: Det kan godt være
 Har sgu aldrig været så krævende
 BENT: Bare du er foran ikke?
 ALLAN mumler: Jaja Bent bare de vil lade mig være

LEA: Så er du altså slet ikke særlig farlig
 ALLAN *ler*: Ikke som Bent
 Han fik mig engang til at ro alt for langt ud i blæsevejrs vidste du det?
 LEA: Nå var det også dig
 BENT: Jeg kunne få ham til at sætte livet på spil og han kunne forhindre mig i at risikere noget som helst
 LEA: Man skulle jo tro en gensplejser kunne få noget interessant ud af jer
 Smede jeres bedste sider sammen og frembringe et vidunder af en mand
 ALLAN: Det tohovede uhyre
 LEA: Ja det ville jeg selvfølgelig slet ikke kunne stå for
 ALLAN: Du kan ikke klare dig med det fembenede
 LEA: Jeg kan for den slags skyld klare mig helt uden
 ALLAN: Uden hvad?
 LEA: Uden andet end at ligge i solen og lade den varme min hud og mit blod og så svæve ud i lyset
 ALLAN: Eller plaske rundt nede i søen hører jeg?
 LEA: Det må jeg bare ikke for Bent
 ALLAN: Samme her
 Jeg ville sgu ellers gerne have haft en dukkert da vi sad dernede
 Men nej måtte ikke
 Færdig
 LEA: Men selv om vi ikke må skal vi selvfølgelig bare gøre det alligevel
 Ligesom hejren
 ALLAN: Er det ikke farligt?
 LEA: Åh fordi Bent ikke kan få øje på en fisk
 Jeg er ikke helt så bange heller ikke på naturens vegne
 Men Bent har altså ikke særlig fidus til den
 Han tror ikke den kan klare sig selv
 BENT: Ikke nu Lea vi orker ikke den der nu
 ALLAN: Man kan vel også drukne ikke?
 LEA: Kan du ikke svømme?
 ALLAN: Er der så dybt?
 LEA: Rigeligt
 ALLAN: Og du bliver aldrig bange?
 Aldrig det mindste?
 LEA: Der hvor den er allerdybest er der et væld så der kan man vist slet ikke synke
 Man bliver løftet opad af strømmen og drives rundt
 Det er så dejligt
 Som at danse at blive ført af en vidunderlig danser
 BENT: Med stinkende ånde
 Velbekomme
 LEA *rejser sig, overhører ham halvt*: Nej nej går til musik-anlægget
 For jeg vil danse nu
 Jeg vil danse nu
 Og hvem vil danse med mig?
 LEA *lægger et bånd i, en erotisk drømmende musik, og begynder at danse. Nærmer sig på den måde ALLAN.*
 Kom
 ALLAN: Kan ikke
 LEA *tager hans hænder*: Kom nu
 ALLAN: Nej
 LEA *trækker i ham*: Du skal
 Kom nu
 ALLAN *lader sig trække op, og de får begyndt på deres dans. Hun holder sig snart tæt ind mod ham. BENT sidder lidt og kigger på dem. Så tager han et par tomme flasker og går ud.*
 LEA: Hold nu ordentlig om mig
 ALLAN: Jatak men tror du også Bent synes det er sjovt?
 LEA: Han er ligeglad
 ALLAN: Gu er han ej
 LEA: Skidt så med ham

ALLAN: Er han impotent eller hva?
 Hva faen skal jeg også rodes ind i det her for?
 LEA: Ikke for noget jeg trænger bare til at du holder om mig
 ALLAN: Og hvad med ham der Boll?
 LEA: Ja hvad med ham?
 ALLAN: Tror du jeg er helt idiot?
 Jeg kan se sådan noget
 LEA: Selv de allermindste ting åbenbart
 Og nu vil han jo åbenbart helst være helt fri for mig
 Nu det er forbi med Bent
 ALLAN: Det går ikke
 LEA: Hold nu bare om mig vil du ikke godt
 ALLAN: Han bliver ond i sulet
 LEA: Nej nej jeg skal nok
 ALLAN: Du er en køn lille tæve du er
 Du er rigtig dejlig
De danser videre, tættere endnu, da BENT kommer ind med en ny flaske. Han skæver diskret til dem og beskæftiger sig iøvrigt med afpropningen. Meget omstændeligt. Tager det i det hele taget roligt. Det samme gør ALLAN, en overgang her, giver efter, indtil LEA vil kysse ham, på halsen. Han prøver først at strække sig væk, men hun strækker sig med, og så pludselig, og som med en yderste kraftanstrengelse, slynger han hende fra sig.
 ALLAN: Hold så op for helvede
 LEA *lander på benene, langt fra ham. Der er samtidig en pause mellem to numre.*
 LEA *lavt*: Du er vel nok en legeskammerat
 Musikken begynder igen, hun afbryder den hurtigt, skynder sig ud, råbende.
 LEA: Godnat dumme skiderikker begge to
 ALLAN *sniger sig ud på terrassen. Lidt efter følger BENT. Stiller sig ved siden af ham. Kigger opad.*
 BENT: Fantastisk
 Der er pludselig blevet mørkt nok igen
 ALLAN *reagerer ikke meget.*
 BENT: Jeg mener til at man rigtig kan se stjernene
 ALLAN *kigger nu også opad.*
 BENT: Det giver altid sådan fred i sjælen synes du ikke?
 Det er jo ligesom de der konflikter og gniderier der ellers fylder ens liv det er jo ligesom de bare forsvinder når man har stået et stykke tid og kigger hundrede tusinde lysår ud i rummet
 Ikke?
 ALLAN *strækker sig og gaber*: Jo
 BENT: Det kan også være vi skulle lægge os?
 ALLAN: Nu du siger det
 Jeg trænger til en dyne
 BENT: Det kan jeg da godt forstå
 Jeg er også træt
 ALLAN: Klart
 Men så går jeg
 BENT: Ja gør det
 Jeg vil lige rydde lidt op
 ALLAN *går ind mod bordet*: Jeg hjælper dig
 BENT *følger efter*: Nej læg dig nu bare
 Det klarer jeg
 ALLAN *tager et glas*: Jeg kan jo ligeså godt lige give en hånd med så vi kan få det overstået
 BENT: Nej de par ting det ordner jeg Allan
 Gå du nu bare ind og sov
 ALLAN: Okay så går
 Godnat Bent
 BENT *sætter proppen tilbage i flasken*: Godnat
 Sov godt

3. SCENE

Soveværelse. LEA ligger i sengen med en bog. BENT kommer og begynder at tage tøjet af, for derpå at iføre sig en pyjames.

LEA lægger sin bog: Er han gået i seng?

BENT: Han var fuldstændig udmattet

Kunne simpelthen ikke mere

Det var derfor

LEA: Så tror du måske allerede han sover?

BENT: Garanteret i samme øjeblik han lagde hovedet på puden

LEA: Så gå ned og ring med det samme

BENT: Hvad?

LEA: Til politiet

BENT ler lidt: Lea dog

LEA: Hvad griner du af?

BENT: Var det ikke en slags vittighed?

LEA: Gå ned og ring til politiet siger jeg

BENT: Du mener det ikke

LEA: Gå så ned og ring Bent

Nu med det samme

BENT vover endnu et smil: Og så kunne de komme og tage ham mens han ligger og sover?

LEA: Det er jo det letteste

BENT: Lea du er også selv træt

Læg dig nu til at sove

LEA: Vi må have den dusør

BENT: Jeg har fortalt dig hvad jeg har lovet Allan ikke?

LEA: Og har jeg ikke fortalt dig det rager mig en skid?

BENT: Jamen det tror jeg ikke på

Du ville ikke for alvor bede mig om at bryde mit løfte

LEA: Til ham ikke?

Det har jeg jo sagt

Som om det skulle gælde hvad man har lovet en voldsforbryder for at holde ham fra livet?

BENT: Han har været helt åben over for mig

LEA: Og bildt dig ind at det ikke var ham inde i banken i formiddags ikke?

BENT: Nej

LEA: Jo det var

Det kan jeg godt fortælle dig

Jeg kunne se det på ham da Peter nævnte det og jeg tager ikke fejl Bent

BENT: Jeg ved det godt

Han fortalte mig det selv

LEA: Så du lyver faktisk for mig

Det er altså i virkeligheden dig der er fuld af løgn

BENT: Nej jeg lyver ikke

Jeg har en gang løjet fordi du hidsede dig sådan op og fordi Boll var på vej og fordi

LEA: Hvor er du dog en hykler

Mig kan du bare snyde og så ovenikøbet stå og forsvare dig bagefter

Men ham dernede ham skal du for enhver pris spille så idiothæderlig overfor

BENT: Du må undskylde

Jeg løj og selvfølgelig ville jeg sige det til dig senere

Sige det som det var

Det er klart og det har jeg altså gjort nu

LEA: Og så er du ligeså fin og hellig igen som før ikke?

Det er jo bare dumt Bent

Kan du dog ikke selv høre det?

BENT: Du ved hvad jeg skylder Allan fra dengang

LEA: Det aner jeg virkelig ikke noget om og jeg er også revnende ligeglad

BENT: Jamen du kan jo også godt selv lide ham

LEA rejser sig: Ja jeg elsker ham

En psykopat der løber rundt og skyder vildt omkring sig

BENT: Du ved jo han aldrig har skadet nogen alvorligt

LEA: Han er livsfarlig

BENT: Sludder og vrøvl

LEA: Hvorfor tror du aldrig på mig?

BENT: Det gør jeg vel

LEA: Det er ligemeget nu

Jeg er ligeglad

Jeg vil have den dusør Bent

Forstår du det ikke snart?

BENT: Nej for det vil du i virkeligheden slet ikke

LEA: Idiot

BENT: Det vil du jo ikke Lea

Du har jo siddet og hygget dig sammen med ham hele aftenen

LEA: Ellers var han måske sluppet fra os både ham og pengene

Men du har selvfølgelig ikke engang tænkt på dem vel?

Du ved dårligt nok hvor mange det drejer sig om ikke?

BENT: Jo det er mange penge det ved jeg men

LEA: Det er halvtreds tusind Bent

Og du har endegyldigt mistet dit arbejde og har ingen-
somhelst udsigt til at få noget andet

Vi har brug for de penge

Det må selv du kunne fatte

BENT: Jamen det vil jeg ikke

Der er jo ikke nogen dusør der er stor nok til at den kan dække hvad det vil koste os at få den

Vores selvspekt Lea vores samvittighed selve det at vi kan stå inde for det vi gør

LEA: Åh hold dog kæft med det ævl

Jeg er ikke det fjerneste interesseret i at blive udnævnt til helgen hverken af paven eller dig

Jeg vil leve mit skide liv vil jeg

BENT: Ja naturligvis men hvordan vil du leve med bevidstheden om at have gjort noget så tarveligt?

Det vil jo altid ødelægge din tro på dig selv

Fuldstændig forstyrre enhver ro i dig og enhver tryk-
hed enhver tillid til dit egen væsen

LEA: Hvor kommer alt det pladder fra?

Hvad er det for en tryk-
hed du har hvis ikke jeg hele tiden passer på dig?

Og du skulle have ro i sjælen

Det er jo løgn Bent

BENT: Nej ikke helt

Og det viser sig for eksempel ved at jeg ikke bliver det mindste urolig ved tanken om at gå glip af de penge

LEA: Men mig gør du vanvittig du gør

Jeg kan ikke holde din evindelige degnesnak ud længere

Det er den der ødelægger alt hvad der er at ødelægge

BENT: Mellem os to eller mellem Boll og dig?

LEA: Mellem os allesammen Bent

Vi har ikke længere naboer der vil se på os fordi du ikke kan nøjes med at sige din mening men skal skabe dig som en oppustet nar og håne dem

Sådan er det jo

Du har ødelagt vores liv her

BENT: Og dit og Bolls?

LEA: Ja jeg begriber heller ikke han ikke har smidt dig ud noget før

BENT: Jeg spurgte om noget andet

LEA: Så sig det dog ligeud

At det er derfor

BENT: Jeg har jo ikke kunnet undgå at mærke at der var

LEA: Nej selvfølgelig har du mærket alting det siger sig selv

Gu har du ikke mærket en skid du aner ingenting

Hvorfor tror du ellers han beder dig komme tilbage hvis ikke jeg havde givet ham hvad han ville have?
 Brug nu din fantasi Bent
 Hvorfor tror du i det hele taget jeg har været på arbejde i den her uge?
 Fordi jeg er din lille dumme luder fordi jeg arbejder for min store alfons her ikke også?
 BENT: Lea lad være med at sige sådan noget
 Jeg vil jo heller ikke bebrejde dig noget
 LEA: Nej du er bare pisseligeglad ikke?
 Også med at der står en morder nede i stuen og gramser på mig ikke?
 BENT *rækker ud efter hende* : Lea hør nu
 LEA *undviger* : Hvis du bare en enkelt gang kunne vise dig som en mand og gå ned og få ham spærret inde
 BENT: Du er ikke dig selv Lea
 Det er vild snak
 LEA: Det er så ligetil som noget kan være
 Vi har en eftersøgt forbryder i huset og vi mangler penge og det er din skyld
 Så gå dog ned og meld ham
 BENT: Det har været en streng dag
 På så mange måder
 Læg dig nu igen Lea
 LEA: Nu siger jeg det sidste gang Bent
 Gå ned og ring til politiet
 BENT: Og for sidste gang
 Jeg vil ikke og jeg kan ikke og lad os nu sove
 LEA *går* : Så kan jeg selv
 BENT *griber fat i hende* : Bliv her
 LEA *river sig voldsomt løs* : Slip mig for satan

4. SCENE

LEA kommer ned og tænder lys. Der er nogenlunde ryddet op. BENT kommer bagefter. LEA går til telefonen.
 BENT: Lea lad være med det
 Du vil fortryde det
 LEA *tager røret. BENT kommer hen og vil tage det fra hende. Hun afværger det og kan skubbe ham langt væk fra sig. Så kommer ALLAN frem. Han er fuldt påklædt og har pistolen i hånden. Retter den mod LEA.*

ALLAN: Læg røret
 BENT og LEA *vender sig mod ham. Stivner et øjeblik. Så drejer LEA første gang, med blikket fast på ALLAN. BENT ser hen på hende, men vælger at gå frem mod ALLAN.*
 BENT: Tag pistolen væk Allan
 Du har slet ikke brug for den
 LEA *fortsætter med at dreje.*
 ALLAN: Bliv stående Bent
 BENT *nærmer sig stadig langsomt* : Du sagde du havde smidt den i søen
 Nu må du give mig den
 ALLAN: Kvajpande
 Hold dig for faen fra mig
 BENT *rækker hånden frem* : Giv mig den bare
 Jeg ved jo du alligevel ikke vil bruge den
 ALLAN *desperat* : Hvorfor gør du det der?
 ALLAN *slår med sin fri hånd BENT i gulvet. En lyd af store vingeslag kan være steget.*
 Læg så røret din mær
 LEA *er færdig med at dreje og ser stadig direkte på ALLAN, idet hun begynder at tale.*
 LEA: Hallo
 ALLAN *skyder*

5. SCENE

En latter høres i mørket. Det er INA, hun er på vej fra haven ind i udestuen. RUNE er med, han støder benet mod noget.

RUNE: Av
 INA *ler igen* : Åhnej vent lidt
 Jeg skal lige finde famler omkring
 Nej hvor
 Her
 Lyset er tændt. INA er nået til stue-indgangen. RUNE er kun lige indenfor, han står bøjet og gnider sig på skinnebenet.
 INA: Var det slemt?
 Skal jeg komme og puste?
 RUNE *retter sig op* : Du skal komme og kysse mig
 INA: Du kan komme herhen
 Jeg vil se om du kan gå
 RUNE *tager et enkelt trin og standser* : Sikke en masse blomster
 INA: Kom nu
 Vi skal den her vej
 RUNE: Skal det forstille paradiset eller er det bare et mærkeligt drivhus?
 INA: Ja eller omvendt men kom nu med mig *ler*
 Er du bange?
 RUNE *nærmer sig endelig* : Ikke for nogetsomhelst
 INA: Er det rigtigt?
 Tør du alting?
 RUNE *omfavner hende* : Ja og ved du hvorfor?
 Fordi jeg kan alting og ved du hvorfor?
 INA: Nej hvorfor?
 RUNE: Fordi jeg har dig
 INA: For eksempel hvad kan du så?
 RUNE: Alt
 Jeg kan se dig for mig alle vegne og føle din hud og klare mig med det i dagevis uden noget at spise og uden at sove
 INA: Og hvad mere?
 RUNE: Jeg kan kravle op ad en lodret bjergside og stå på et ben på tinden hvis du vil have det
 INA: Og springe ud fra den og flyve måske?
 RUNE: Ja hvis jeg har dig i hånden
 Så sker der ikke noget
 INA: Så tør jeg også
 For du vil jo hele tiden holde mig oppe og allerede stå og gribe mig når vi skal lande på den dejligste plet i verden
 RUNE: Ligesom her?
 INA: Nej det er en stor mark med en stor blå himmel og kløver og køer
 RUNE: Og elefanter og champagne og en himmelseng
 INA: Silke roser musik
 RUNE *kysser hende* : Og der tør jeg så også kysse dig
 INA: Men tør du også komme frem og hilse på min mor og far i morgen tidlig?
 RUNE: Jaja og kysse dig igen og igen
 INA: Kom så
 INA og RUNE *går ind i stuen. Hun forrest og hun tænder lyset. På gulvet sidder BENT med den livløse LEA.*
 INA *svagt* : Mor INA *får krampe i vejrtrækningen og er ved at falde. Bliver grebet af RUNE og får luft til at skribe.*
 Mor

6. SCENE

Et fængsels besøgsrum, med et lille bord og to stole. MECA står ved den ene og venter på BENT som kommer frem til den anden. Han nikker og de sætter sig.

MECA: Streng behandling hva?
BENT ser spørgende på hende, og hun giver sig lidt ekstra tid til at finde blok og blyant frem.
 MECA: Jeg mener at du skal sidde her ikke?
 BENT: Hvad har du forestillet dig?
 Jeg har skjult en undvejen fange og er derigennem blevet meddelagtig i mord
 MECA: Ja jeg ved godt hvad du er anklaget for
 Men at du ikke kunne komme
 Komme ud til begravelsen
 Er det ikke bittert?
 BENT: Det ville have været usædvanligt storsindet at give mig lov
 MECA: Nå det ved jeg ikke men jeg kan da fortælle dig det var en smuk lille højtidelighed
 Peter Boll holdt en meget gribende tale
 BENT: Det har altid været en af hans stærke sider
 MECA: Det bryder du dig ikke om?
 BENT: Jeg savner hende selv
 Så jeg er ikke rigtig oplagt til den komedie
 MECA: Han virkede nu ellers oprigtig nok
 BENT: Måske som tyven der græder over de koster han har tabt under flugten
 MECA: Den må jeg vist tænke over
 Men a propos du har hørt om Allan Mogensen ikke?
 Du får avisen ikke?
 BENT: Jeg har ikke læst noget
 MECA: Jo han ringede jo til mig et eller andet sted fra
 Han er jo stadig på fri fod og han græd nærmest også og tog hele skylden og sagde at han ville forsvinde helt og leve for sig selv og aldrig mere udsætte nogen andre for sit selskab
 BENT: Ja
 MECA: Så du må jo snart blive sat fri?
 BENT: Jeg tager også hele skylden
 MECA *læner sig pludselig frem mod ham:* Jamen det er da for tosset Bent
 Bare at gøre det værre end det er
 Du skal vel ikke også skjule dig for nogen?
 Og din datter vil da sikkert snart se dig igen
 BENT: Det bør hun undgå
 Indtil jeg måske har lært at elske hende bedre end jeg elskede hendes mor
 MECA: Altså rent ud sagt det er da noget overspændt pis *tager fat om hans arm*
 Ja jeg kan da også godt forstå du sidder her og bliver kulret men tænk dig nu om ikke?
 Ellers synes jeg altså faktisk det er synd
 Hvad vil du opnå?
 Hvad vil du ellers nu?
 BENT: Jeg vil prøve om ikke jeg endnu kan blive et menneske
 MECA *slipper ham igen:* Du vil altså bare sidde her og pile dig i navlen?
 Du vil ikke mere røre ved verden?
 Ikke gøre det mindste ved miljøsvineriet bare lade det fortsætte i fred ikke?
 Mens du selv sidder her og bliver så ren så ren?
 BENT: Jeg har omsider griset mig til så jeg har vel en chance
 MECA *rejser sig og pakker sine ting:* Så må du fanme også selv om det
 Men hvis det bare er det du vil så er der jo heller ikke længere nogen historie at fortælle
 Så vil jeg hellere ud og nyde solen *er lige ved at gå, bliver venligere*
 De siger det nok bliver den sidste gode dag her i sommer

BENT: Hvis ikke der er nogen historie så er der måske en sandhed
 MECA *standser sin gang, vender sig halvt:* Ja det kan være Du må hygge dig
 BENT *tager begge hænder til panden og trækker dem op over issen:* Gud i himlen